

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

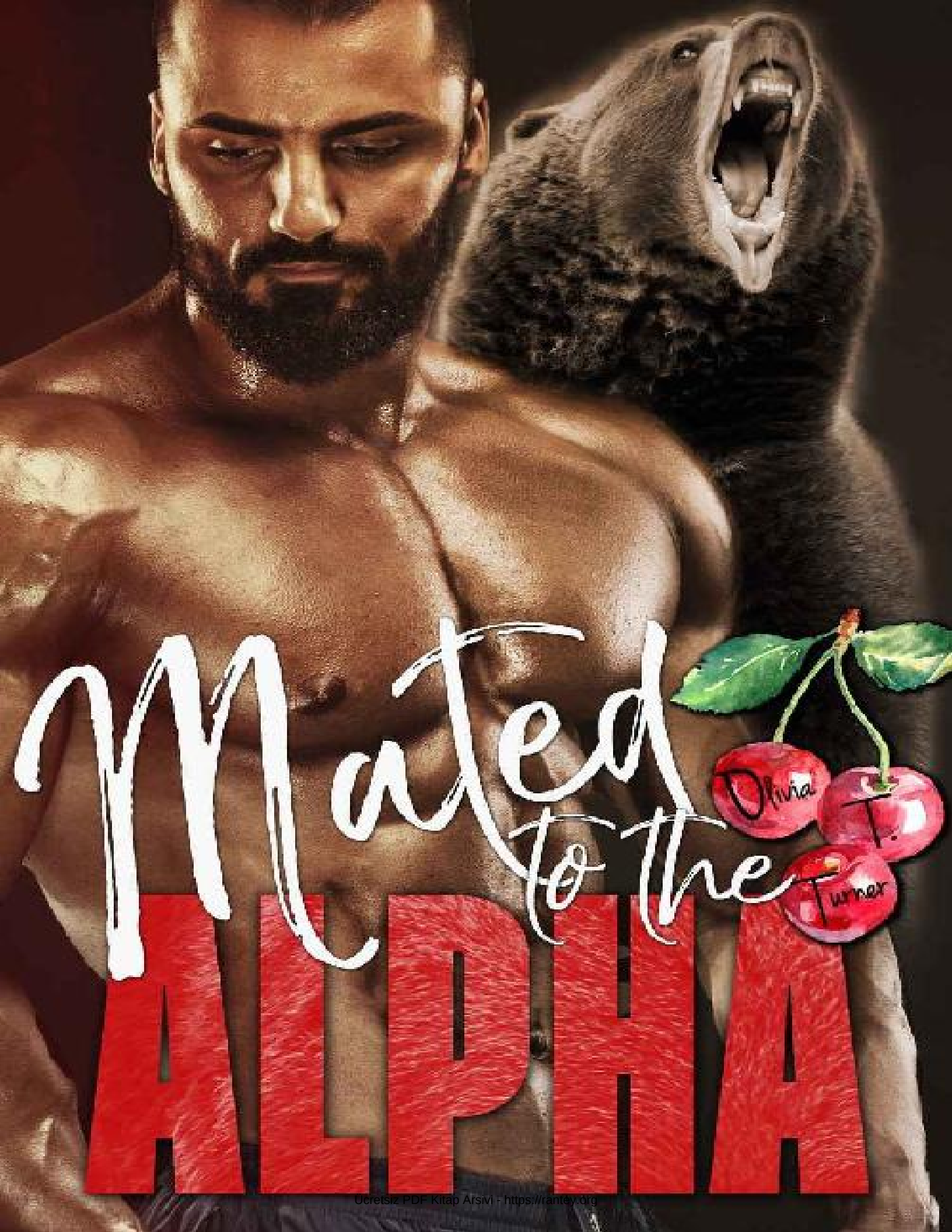
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

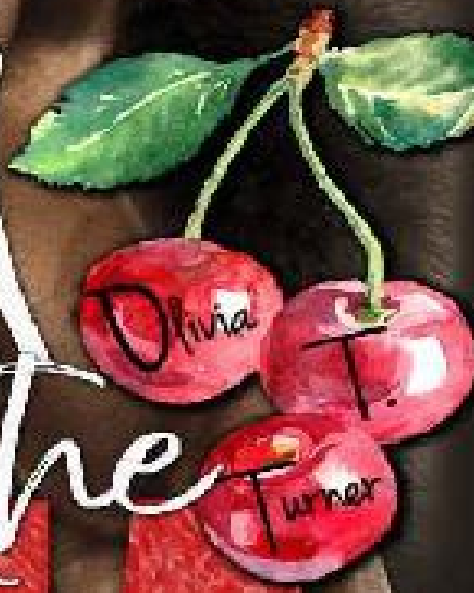
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Mated to the

ALPHA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ALFA İLE ÇİFTLEŞTİ

ALFALAR ATEŞ İÇİNDE KİTAP DÖRT

OLIVIA T. TURNER

Telif hakkı © 2020 Olivia T. Turner'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın e-posta, fotokopi, baskı, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için Olivia@oliviattturner.com adresine e-posta gönderebilirsiniz.

***Lütfen yazarın emeğine saygı gösterin ve bir kopyasını satın alın.
Teşekkürler!***

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, işletmeler, şirketler, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Açık aşk sahneleri ve yetişkin dili içerir.

18+

www.OliviaTTurner.com

Editör Karen Collins Düzenleme
Kapak Tasarımı Olivia T. Turner

İÇİNDEKİLER

[Telif Hakkı](#)

[Gelin ve özel Facebook Grubuma katılın! Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Sonsöz](#)

[Epilog](#)

[Çekinmeyin, Gelin Beni Takip Edin...](#)

[OTT'ye Takıntılı Olun](#)

[Sesli Kitaplar](#)

GELİN VE ÖZEL FACEBOOK GRUBUMA
KATILIN!

OTT Aşığı Olmak İçin Buraya Tıklayın!

Olivia T. Turner'ın VIP okuyucuları için özel bir grup. Olivia ile etkileşime geçmek, en son OTT haberlerini almak, kapaklara ilk bakış, tanıtımlar, özel alıntılar, çekilişler ve daha fazlası için gelin!

Katılmak için Üst Düzey Alfa Erkeklerini sevmelisiniz!

*Annem için,
Kirli kısımlara ulaşmak için kitaplarımı gözden geçiren biri.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Rylan

HEPİMİZ İTFAİYE ARACINDA OTURMUŞ BLAKE'İ BEKLIYORDUK.
kulaklarımızda çınlıyor.

Kimberly kamyona tırmanıp arkadaşı Westin'e bir öpücük verirken "Hoşça kal sevgilim," diyor. Arkamı dönmek zorundayım.

Westin için mutluyum ama eşimi ararken etraftaki tüm mutlu çiftleri görmek çok zor. Her öpücük, her el ele tutuşma, her bakış ve her gülümseme - her biri kalbime saplanan bir bıçak gibi kıvrılıyor, kıvrılıyor ve kıvrılıyor.

"Kamyona binmen yasak," diye çıkışıyorum ona, öpüşme başa çıkabileceğimden daha uzun sürünce.

Kimberly geri çekildi ve bana tuhaf tuhaf baktı. "Sadece veda ediyordum."

Çenemi kapatmam gerektiğini biliyorum. Aşklarının tadını çıkarmalarına izin vermeliyim. Tam bir pislik olmamalıyım. Ama yapamıyorum.

Tüm eşlerin ortaya çıkması tam bir işkence oldu. Önce Ethan ve Chloe, sonra Carter ve Aubrey, şimdi de Westin ve Kimberly. Blake eşini benden önce bulursa ne halt edeceğimi bilmiyorum.

Kendimi her zamankinden daha yalnız hissediyorum ve bu beni perişan etmeye başladı. Böyle olmaktan nefret ediyorum ama acı bir şekilde dışarı çıkmalı.

"Alarm alıyor," diyorum ona. "Bu aktif bir yangın olduğu anlamına geliyor. Bu da teknik olarak sahada olduğumuz anlamına geliyor. Bu da öpüşmek yok demek."

Pislike bir hareket ama daha fazla eş aşkı izlemeye dayanamıyorum. İşteyken bununla uğraşmaktan kurtuluyorum. Sadece o zaman biraz huzur bulabiliyorum.

Blake itfaiye binasına giriyor ve kamyonu atlıyor. Carter direksiyona geçer ve itfaiye şefimiz Blake daha kapıyı kapatamadan yola çıkar.

Pencereden Kimberly'ye bakıyorum ve o da bana parmak sallıyor.

Sinirli görünüyor ve kendimi kötü hissediyorum. Kimberly'yi severim, gerçekten severim ama onu ve Westin'i bu sabah bu kadar mutlu görmeye dayanamıyorum.

İçimdeki boz ayı son zamanlarda ekstra tedirgin. Dün gece yine onun etrafta volta atması ve huysuz davranmasıyla ayaktaydım. Eşimizi burada, yanımızda, boynunda işaretimiz ve bacaklarının arasına gömülmüş sikimle istiyor.

Ben de aynı şeyi istiyorum ama bu benim kontrolümde değil. Bunu ona söylemeye çalışıyorum ama tüylü pi kurusu kalın kafasına sokamıyor. Onun yerine beni delirtiyor.

"Bu da neydi Rylan?" Westin gözlerini bana dikerek soruyor. Ethan'la birlikte arkada oturuyoruz. Arabayı Carter kullanıyor ve Blake de önde onun yanında. "İşe gitmeden önce arkadaşşıma bir öpücük veremez miyim?"

Pencereden dışarı bakarken dişlerimi gıcırdatıyorum. Sonbahar geldi ve yapraklar renk değiştirmeye başladı. Bu renkli haftalarda Montana'da hava muhteşem ama benim gördüğüm tek şey ölüm ve ürüme. Yapraklar renk değiştirmiyor. Ölüyorlar. Bencil ağaç besinleri geri emiyor ve yapraklar büzüşerek yavaş ve acılı bir ölüm yaşıyor.

Westin botumu tekmeliyor. "Seninle konuşuyorum, pislik." Gözlerim onunkilere kaydı. "Alarm açıldı."

"Yani?"

"Yani, bu bir protokol. Elimizdeki göreve odaklanmalıyız." "Blake'in banyodan çıkmasını mı bekliyorsun?"

Blake adının söylenmesiyle arkasını döndü. "Ne oldu?"

Ethan y a n ı m d a kıkırdıyor. "Kimberly Westin'e veda öpücüğü veriyordu ama Rylan bundan hoşlanmadı."

"İçine odaklanmalı," diyorum sesimde biraz fazla güç kullanarak. Gerçekten, sadece çenemi kapatmalıyım. "Ve arkadaşşının bademciklerine değil."

"Siktir git dostum," diye tersliyor Westin. Sanırım çok ileri gitmiş olabilirim. "Ben her zaman her işe odaklanırım. Beş alarmlı bir yangına gitmiyoruz ya. Bu bir araba kazası."

"Her neyse," diye mırıldanıyorum pencereye dönerken. Çenemi kapalı tutmalıydım.

İki şeritli otobana girdiğimizde ayım içimde homurdanmaya başlıyor. Carter alarmı çalarak hızlanıyor ve kısa sürede oraya varıyoruz.

Lanet olsun. Koca bir hiç burger.

Yoğun bir yangın, radyoaktif bir sızıntı, kanımı pompalayacak ve zihnimi eşimin hayatımda olmadığı ve birkaç on yıl daha olmayabileceği gerçeğinden başka bir şeye odaklayacak herhangi bir şey umuyordum.

Ama onun yerine bunu aldım. Bir motosikletçi yoldan çıkmış. Motosikleti toprak zeminde ters dönmüş ve etrafında birkaç kişiyle birlikte iki şeritli otoyolun kenarında oturuyor. Trafik karmakarışık. Yol kenarına park etmiş dört araba var ve herkes ne olduğunu görmek için her iki yönde de yavaşlamaya devam ediyor.

"Rylan," diye bağılıyor Blake hepimiz kamyonlardan inerken. "Trafik görevini sen alabilirsin. Belki bu seni sakinleştirir."

Bana bir bakış atıyor ve ben sadece başımı sallayarak karşıdan gelen arabalara doğru yürüyorum. Onlara el sallamaya başlıyorum ama ters dönmüş motosikleti görebilmek için yine de yavaşlamaya devam ediyorlar.

Hepsi enkazı görmek istiyor. Felaketi. Gerçek bir enkaz görmek istiyorlarsa, bana bakmalılar.

Etrafımda bu kadar arkadaşın olması beni gerçekten rahatsız etmeye başladı. Şu anda isteyken bile, eşimi bulmamın mümkün olmadığı bir anda, ayım iyice azıyor ve çıldırıyor. İçimde daireler çiziyor ve o kadar yüksek sesle hırlıyor ki göğsüm titriyor.

"Kapa çeneni," diye sıktığım dişlerimin arasından tıslayarak başka bir arabaya el sallıyorum.

Şu anda iki şeritli otoyol boyunca her iki yönde de tampon tampona trafik var.

Boğazım karıncalanmaya başlıyor ve sonra hızla yanmaya başlıyor. Gözlerim sulanmaya başlarken boğazımı temizliyorum.

Ne oluyor lan? Kimin yeni bir arabaya ihtiyacı var ki? Bu duman beni öldürüyor.

Etrafa bakıyorum ama egzozundan siyah dumanlar çıkan eski bir araba yok.

Boz ayım çıldırmaya başladı. İleri atılıyor ve kaçmaya çalışıyor. Vücudumu esnetiyorum, dişlerimi sıkıyorum ve onu geri çekilmeye zorluyorum. Bugün o kadar güçlü ki neredeyse kayıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Kelimeler cızırtılı ve kırık dökük çıkıyor. Boğazım yanıyor. Sanki kızgın bir kömür briketi yutmuşum gibi hissediyorum.

Mavi bir araba geçiyor ve içindeki kadının yoğun kokusu baskın geliyor. Beni sendeletiyor. Bacaklarım sallanırken göğsümü tutuyorum.

İçerideki kıza bir göz atmaya çalışıyorum ama tek görebildiğim sarı saçlar ve yuvarlak bir omuz.

Ayım tekrar saldırmaya çalışıyor ve ben dizlerimin üzerine düşüyorum. Kaskımı çıkarıp saçlarımdan bir avuç tutuyorum ve onunla tekrar savaşırken bir ucube gibi homurdanıyorum.

Yanımdan geçen birkaç araba kaza yerine bana baktı. Sana daha çok enkaz olduğumu söylemiştim.

Sonunda ayımı geri indirdim ve yüzüme bir tokat gibi çarptı. O benim dostumdu.

Yoğun koku... hala tatlı bir acıyla içime akıyor. Ancak şimdi yanma, içime yayılıyor gibi görünen sıcak ve rahatlatıcı bir ısıltıya dönüştü.

Kalbim çarpıyor. Nabzım hızla atıyor.

Onu bulmak zorundayım. Onu yakalamalıyım.

Tek sorun, arabasının gitmiş olması. Trafik kazayı geçtikten sonra tekrar hızlanır ve arabalar hızla uzaklaşır.

Panik içinde etrafıma bakıyorum. Onu kaybedemem. Hayatımı onu bekleyerek geçirdikten sonra olmaz.

Onun güzel yüzünü ya da kıvrımlı vücudunu göremedim bile. Kıvrımlı bir vücudu var mıydı? Ben görmedim.

Panik içinde etrafa bakınırken her tarafımın seğirdiğini hissediyorum. Kahverengi bir araba geçiyor ve kapı kolunu tutup çekerek açmaya çalışıyorum. Kapı kilitli. Adam gözlerimdeki panik dolu bakışı görünce hızla uzaklaşıyor.

Sonraki üç arabanın da kapıları kilitliydi. Ne yapmayı planladığımı bile bilmiyorum... insanları arabalarından çıkarıp direksiyona geçmeyi ve onun peşinden gitmeyi mi?

Bu çılgınca ama aklıma gelen en iyi fikir bu.

O uzaklaşıyor ve ben hala buradayım. Midem bulanmaya başladı. Kusmak istiyorum.

Etrafıma bakıyorum ve kaza yapmış motosikleti gördüğümde nefesim kesiliyor.

Baş aşağı duruyor ve çamurla kaplı ama eminim hâlâ çalışıyordu.

Bir saniye bile tereddüt etmeden koşarak yanına gittim.

Carter ambulansın gelmesini beklerken motosikletlinin beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğini kontrol ediyor. Yanından geçerken bana tuhaf tuhaf bakıyor.

"Belki de biri onu beyin hasarı açısından kontrol etmeli," dediğini duyuyorum.

Bisikleti tutup topraktan çıkardım. Gidon biraz eğilmiş ama hiç yoktan iyidir.

"Rylan!" Blake oraya doğru yürümeye başlarken tersliyor. Bisiklete tırmanıp çalıştırırken onu görmezden geliyorum.

Koşmaya başladı. "Rylan! Ne halt ediyorsun sen-"

Motorun sesi onu bastırıyor ve ben de arkadaşımı yakalamak için uçarak yola çıkıyorum.

İki şeritli bir otoyol, her yön için bir şerit. Solumda bir sıra trafik var ve önümdeki adam çok yavaş gidiyor.

Onu geçmeye çalışıp da geçemediğimde paniklemeye ve seğirmeye başlıyorum. Şiddetli rüzgâr yüzüme çarparken "*Hadi*," diye homurdanıyorum.

Sonunda karşı şeritteki trafik durdu. Oraya dönüyorum ve kızıma yetişmek için yarışırken korna çalan arabaların arasından geçiyorum.

Gaza basıyorum ve daha da hızlanıyorum. Karşıdan gelen bir minibüsün etrafından dolanıp şeridime geri döndüğümde çamurlu motosiklet altımda kükrüyor.

Gözlerim dört araba yukarıda ama hala onu göremiyorum. Otoyol dağlara ulaşıyor ve yol daha fazla kör dönüşle daha rüzgarlı hale geliyor.

Pes etmiyorum. Arkadaşım yukarıda ve onu bulmak için her şeyi yapacağım. Sadece yüzünü görmek istiyorum. Gözlerinin ne renk olduğunu bilmem gerek. Dudakları ne renk?

gibi görünüyor. Beni gördüğünde tanıyacak mı?

"Evet!" Sonunda onun mavi arabasını uzaktan gördüğümde bağıriyorum. Motosikleti daha da hızlandırıyorum ve ona yetişmek için yarışıyorum.

Arabalar ve ağaçlar vızır vızır geçerken odaklanabildiğim tek şey o.

Ayım ölüm sessizliğinde. Tamamen hareketsiz. O da en az benim kadar onu bulmak istiyor. Hayattaki tek amacımız bu; sahipleneceğimiz, üreteceğimiz ve kendimizinmiş gibi işaretleyeceğimiz kızı bulmak.

O çok yakın.

Son arabanın etrafından dolanıyorum ve sonra yanına gidiyorum. Ellerim titriyor ve arabasının yanında ilerlerken kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum.

Arka koltuğunda bir spor çantası var ve onun sarhoş edici kokusu burnuma bir kez daha çarptığında sırtıyıyorum. Rüzgâr kokuyu çok hızlı alıp götürüyor. Yavaşça içime çekmek, tadını çıkarmak, tadını çıkarmak istiyorum ama yapamıyorum. En azından henüz değil.

Kapısının önüne geliyorum ve sarı saçlarını görünce nefesim kesiliyor. Büyüleyici bir kadın. Yüzünü görmedim ama zaten biliyorum.

Bir araba yanımdan geçip gidiyor, yan aynası dirseğimi sıyrırken öfkeyle korna çalıyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. Beni görmesine ihtiyacım var.

Dağ yolundaki keskin bir dönemece yaklaşırken camına vurmak için uzanıyorum ama ellerimi gidondan ayırmamak zorunda kalıyorum.

Biraz daha hızlı hareket ettiğimde bir adrenalın patlaması yaşıyorum. Bu yirmi sekiz yıldır beklediğim an. Ne zaman sertleşmiş sikimi okşasam hayalini kurduğum ve düşündüğüm an.

Sonunda dostumu görmek üzereyim.

O olduğuna hiç şüphem yok. Vücudumdaki her ağrıyan hücreyle bunu hissedebiliyorum.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Bu yüzden virajda hızla üzerime doğru gelen on sekiz tekerlekli kamyonu görmüyorum.

Korna sesini duyuyorum ve gözlerimi tam zamanında ondan ayırıp büyük metal ızgaranın üzerindeki böcek lekeli MACK'i görüyorum.

Ondan sonra her şey kararır.

İKİNCİ BÖLÜM

Mila

YAŞLI ADAM KARISININ INMESINE YARDIM EDERKEN "TEŞEKKÜR EDERİM DOKTOR"
DEDİ.

muayene masasında. Çok sevimliler ve onları izlerken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onun ihtiyaçlarına çok özen gösteriyor.

Hayatımda nelerin eksik olduğunu fark etmemi sağlıyor.

Keşke bana böyle bakacak biri olsaydı. Elimi böyle tutmasını. "Neden beni böyle korkutuyorsun Maureen?" diye soruyor onu tutarken.

Çanta. "Sensiz ne yapardım ben?"

"Muhtemelen Bahar Tatili için Florida'ya partiye giderim," diyor buruşuk bir sırıtışla. "Bu hoşuna gitmez miydi Harold? Bir grup genç kızla sahilde dans etmek ve parti yapmak?"

Çizelgemi okuyormuş gibi yaparken sırıtıyorum.

"Dans günlerim sona erdi," diyor gülerek. "Eğer deneseydim daha çok bahar tatili gibi olurdu."

Ayrılırken bana tekrar teşekkür ediyorlar, gülerek ve el ele tutuşarak. Harold onun kalp krizi geçirdiğinden endişelendi ve ambulans çağırdı. İkisine de bunun sadece hazımsızlık olduğunu söylemekten mutluluk duydum.

Koridora çıkıyorum ve onların gidişini izlerken iç çekiyorum. Hâlâ el ele tutuşan yaşlı çiftlere bayılıyorum. Beni her seferinde etkiliyor.

Köşeyi döndüler ve ben işime geri döndüm. Bugün hastanede sessizlik hakim. İşe yeni başladım ve pek bir şey olmuyor.

Zihnimin arkasındaki rahatsız edici bir his beni tekrar dürtmeye başladı. Beni 76 numaralı odaya çağırıyor.

Dosyamı kontrol ettim ve o odada olmam gerekmiyordu. Aslında, oradaki hasta meslektaşına atanmış.

Rylan Young. 28 yaşında.

İsmi bir şey çağrıştırmıyor ama nedense vücudum beni oraya gitmeye zorluyor. Kontrol etmem için.

Derin bir nefes alıyorum ve hâlâ fırsatım varken bir kahve almaya gidiyorum. Sütümü doldururken, odaya olan çekim daha da güçleniyor, ağırlaşıyor ve çok geçmeden artık onu görmezden gelemiyorum.

Gidip bir bakayım.

Oraya doğru yürürken kalbim hızla çarpmaya başladı. Büyük kaslı adamlarla doluydu. Ama sıradan erkekler değil.

İtfaiyeciler.

Bu odaya çekilmeme şaşmamalı. Muhtemelen libidom koridorun sonundaki testosteronu hissetmiş ve beynime acil bir çağrı göndermişti.

Dört iri adam bana dönüyor ve ben bir adım geri atıp sertçe yutkunuyorum. Çok *büyükler*.

Hepsinin üzerinde itfaiyeci pantolonları ve dar lacivert gömlekler var. Nereye baksam yuvarlak pazular, iri göğüsler, düz karınlar ve geniş omuzlar görüyorum.

Beni inanılmaz derecede küçük hissettiriyorlar, ki bu da tüm ekstra kıvrımlarımla başarılması zor bir iş.

"Hemşire siz misiniz?" diye soruyor kalın kollarında aşağı yukarı uzanan dövmeleri olan kişi.

"Dostum, bu cinsiyet ayrımcılığı!" diyor bir diğeri. Dördü arasında en genç görüneni o. "Muhtemelen doktordur. Hatta beyin cerrahı." Bana doğru bakıyor. "Değil mi?"

Yutkunuyorum. "Sadece bir doktor," diyorum. "Dr. Matthews."

"Harika," diyor kır saçlı, yaşlı görünümlü olan, rahatlamış görünerek. "Oğlumuz iyi mi?"

Yan tarafa geçiyorlar ve ilk kez yataktaki hastayı görüyorum. Bilinci kapalı ve nefes alıyor ama ölümün eşiğinde gibi görünüyor. Bağlı olduğu makineler sürekli bip sesi çıkarıyor ama her an durabilecekmış gibi görünüyor.

Ayaklarım kendi kendine hareket etmeye başlıyor ve yatağa doğru yürüyorum, bala giden bir arı gibi ona doğru çekildiğimi hissediyorum. Gözlerimi yüzünden alamıyorum.

Yok edilmiş olmasına rağmen muhteşem. Gözleri şişmiş, çenesi paramparça olmuş gibi görünüyor ve derisi darmadağın. Yırtılıp parçalanmadığı yerler kurumuş kanla kaplı.

"Ona ne oldu?" Gözlerimden yaşlar akmaya başlarken fısıldıyorum.

Adamlardan biri gülüyor. "Saatte 80 mil hızla giden bir Mack kamyonuyla öpüşmeye çalıştı. Elli metre geriye uçtu ve bir çarpışma testi mankeni gibi yere çakıldı."

Arkamı dönüp ona ters ters bakıyorum. Bu onun ukala ağzını *gerçekten* kapattı.

Hızlı.

"Bunlar röntgenleri mi?" İkisinin yanından geçip yatağının yanındaki tabloya doğru ilerlerken soruyorum.

Düşündüğümünden de kötü. Kırılmamış kemik bulmak, kırılmış kemik bulmaktan daha zor. İç kanama var, hem de çok fazla. Organ hasarı da olduğu kesin. Hayatta bile olmamalıydı.

"Ona ne oldu?" Gözyaşlarıma engel olmaya çalışırken soruyorum. Neden ağladığımı bilmiyorum. Bundan daha kötülerini de gördüm. Bakımım sırasında ölen hastalarım oldu ama hiçbiri beni bu kadar etkilemedi.

Regl falan oluyorum herhalde.

Ama hayır... Geçen hafta oldu.

Dosyasına bakarken "Ölmüş olmalıydı," diye fısıldıyorum.

Gri saçlı itfaiyeci eğiliyor. "O bir şekil değiştiren, doktor," diye fısıldıyor. "Boz ayı."

"Oooh," diyorum aklım başıma gelince. "Bu her şeyi açıklıyor."

Tabloyu bırakıp ona bir kez daha uzun uzun bakıyorum. Nefes almakta zorlanıyor ama hava alıyor. Vücudunun yaşam savaşı verdiğini söyleyebilirim. Elimi nazikçe omzuna koyuyorum ve ona sessiz bir cesaretlendirme mesajı gönderiyorum.

Yapabilirsin, Rylan. Sakın pes etme.

Yüzünü incelerken arkadaşlarına "Dr. Collins ona birkaç PRP enjeksiyonu yaptı bile," diyorum. Her yeri şişmiş ve kırılmış ama bir şekilde hâlâ muhteşem. Başka tarafa bakamıyorum.

"PRP mi?" diye soruyor içlerinden biri.

"Trombositten zengin plazma," diyorum onlara. "Bu onun doğal şekil değiştiren iyileşmesini hızlandırmaya yardımcı olacak. Ona verebileceğimiz en iyi şey iyileşmesi için sessiz bir alan. Vücudu iyileşmesi için gereken

diğer her şeyi ona sağlayacaktır."

Gitmek istemiyorlar ve ona bakışlarından beşinin gerçekten yakın olduğunu anlayabiliyorum. Duyarsız şakayı yapan dövme adam bile üzgün görünüyor. Bazen erkeklerin birbirlerine bu şekilde sevgi gösterdiklerini unutuyorum. Şaka ne kadar acımasızsa, kardeş sevgisi de o kadar fazla oluyor. "Rylan iyi olacak," diye söz veriyorum onlara. *Bundan emin olacağım.* "Yapabileceğiniz en iyi şey ona iyileşmesi için biraz zaman tanımak. Onu yakından takip edeceğim. Onu izleyin ve bir değişiklik olursa size haber vereceğim."

"Ama ben Dr. Collins'in onun doktoru olduğunu sanıyordum?" diyor yaşlı olan, kafası karışmış bir ifadeyle.

Benim de kafam karışık. Pek çok konuda. Ama kesin olan bir şey var ki, gözlerimi bu adamdan ayırmayacağım. O artık benim.

"Bir doktor fiyatına iki doktor alacak," diyorum cesaret verici bir gülümsemeyle. "Şimdi, lütfen. Israr etmek zorundayım. Çok şey yaşadı ve dinlenmeye ihtiyacı var."

Dört adam da ona son bir kez baktıktan sonra başları öne eğik bir şekilde oradan ayrılırlar. Şekil değiştirenlerin iyileşmesi inanılmaz şeyler yapabiliyor ama bir adamın bundan kurtulabileceğini hiç düşünmemiştim. Vücudu neredeyse yok olmuş.

Son itfaiyeci de gittiğinde kapıyı kapatıyorum ve aceleyle yatağının yanına dönüyorum.

Ona doğru eğilip huzurlu yüzünü incelerken şimdi daha da duygusalım. Onun çekici kokusunu içime çekerken vücudumdaki her sinir ucu kıpırdanıyor ve karıncalanıyor.

Yüzüne hafifçe dokunuyorum, avucumu yanağından aşağıya, şişmiş çenesine doğru gezdiriyorum. Elim boynunda gezdirmeye devam ederken gözlerimden yaşlar süzölmeye ve göğsüne düşmeye başlıyor.

"İyi olacaksın. İyi olacaksın," diye tekrar tekrar fısıldıyorum ona. Güven verici sözlerin onun için mi yoksa benim için mi olduğundan emin değilim.

Tanrım... Sana ne oldu böyle?

Daha önce bir hastaya hiç böyle tepki vermemiştim.

Gözlerim vücudunun aşağısında, sol elinde geziniyor. Parmağında yüzük olmadığını görünce içim rahatlıyor.

Kalp monitörüne bağlı ve ekrandaki değerleri net bir şekilde görebiliyorum ama kalp atışlarını duymak istiyorum. Çıkardığı sesi bilmek istiyorum. İçimde yankılandığını duymak istiyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu aynı zamanda onun büyük göğsüne dokunmak için bir bahane.

Steteskopumu alıp kulak uçlarını takıyorum ve ona doğru eğiliyorum.

Kocaman göğsü her nefeste yavaşça inip kalkıyor.

Tamburu gömleğinin altına kaydırıyorum ve elimi kenarını sıcak teninin üzerinde gezdiriyorum. Karın kasları sertleşiyor ve vücudum güçlü bir tepki veriyor. Stetoskopu kalbinin üzerinde kaydırırken göğsümde bir çarpıntıyla başım dönüyor.

Nefes alış verişinin sesi yükseliyor ve uzun derin nefesler aldığını fark ediyorum. Dudakları seğiriyor ve sanki *çok* güzel bir şey kokluyormuş gibi içine çekerken vücudunu bir titreme sarıyor.

Davulu sıcak tenine bastırıyorum ve kalbini duyduğumda nefesim kesiliyor.

Kalbi

vurmak.

Stetoskobu çıkarıp yerine avucumu koyduğumda vücudum sıcaklıkla doluyor. Kalbinin çılgınca attığını hissedebiliyorum.

...tıpkı benimki gibi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rylan

ACI DAYANILMAZ.

Vücudumdaki her hücre y a n ı y o r . Derim yanıyor. İçim kıpkırmızı yanıyor. Acı o kadar kötü ki, onun görüntüsü beynime geri gelene kadar başka bir şey düşünemiyorum.

Onu buldum.

Sarışın tanrıça. Eşim.

Benim her şeyim.

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama kapalı. Kollarımı hareket ettiremiyorum. Bozuldular. Her şey bozuldu.

Acı gözümü kör ediyor. Yapmaya çalıştığım her hareket beni yeniden karanlığın sınırına doğru sürüklüyor.

Kendimi tekrar bilinçsizliğin kara mutluluğuna bırakmalıyım.

Bayginken bu yoğun ve her şeyi tüketen acıyı hissedemem.

Ama karanlıkla savaşıyorum. Uyanık

kalmalıyım. Eşimi buldum. O bu dünyada.

Ve ona ulaşmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

Ayım içimde inliyor. Acıyı o da hissedebiliyor. Korkuyor.

Sarsılıyor. Ama aciliyeti de hissediyor.

İniltilerle savaşıır ve kendini toparlar.

Kalk, diyor.

Ona sahip

çık. Onu

işaretle.

Onu

yetiştirin.

Onu bizim yap.

Ayım kelimeleri oluşturmamıyor ama niyeti açık. Ne istediğini tam olarak anlayabiliyorum.

Ben de aynı şeyi istiyorum.

"Gözlerini aç," diye fısıldıyorum kendime. Yapmam gereken ilk şey bu.

Onları açmaya zorladığımda gözyaşlarıyla doluyorlar. İnanılmayacak kadar şişmişler ve acıyla zonkluyorlar. Bana ne olduğundan hala emin değilim.

Zihnim çoğu yerde bulanık ve keskin olduğu yerlerde de tamamen ona odaklanmış durumda. Mavi araba. Sarı saçları. Çok yumuşak ve narin görünen direksiyonu kavrayan eller.

Kamyon.

Doğru.

Kahretsın.

Şimdi hatırladım. Bir anda ortaya çıktı.

Izgarayı gördüm ve sonra hiçbir şey görmedim. Beni iyi vurmuş olmalı.

Biraz zaman alıyor ama sonunda gözlerimi açıyorum ve ellerimi hareket ettiriyorum.

Her hareket acı veriyor ama onu bulmak zorundayım.

Bu an için yirmi sekiz yıl bekledim ve şimdi o an geldi, hiçbir şey ona ulaşmamı engelleyemeyecek.

Hâlâ adını bilmiyorum. Neye benzediğini bilmiyorum. Nerede olduğunu bilmiyorum. Kiminle birlikte olduğunu.

İçimde panik oluşurken kalbim çarpmaya başlıyor. Her yerde o l a b i l i r . Herhangi biriyle. Başka bir adamla.

Tanrım.

Onu başka bir adamla düşünmek adrenalinimi yükseltiyor. Bu da ayımın sızlanmayı bırakıp hırlamaya başlamasına neden oluyor.

"Ona... ulaşmam lazım..."

Hastane odası karanlık. Bir pencere var ve gökyüzündeki ayın yüksekliğine bakılırsa gece yarısından sonra gibi görünüyor.

Bu yataktan sürünerek çıksam bile yapabileceğim bir şey yok.

Evet var, ayım uluyor. *Kalk ve yap.*

Acıyla mücadele ediyorum ve bacaklarımı yataktan sarkıtıp doğruluyorum. "*Siktir*," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Damarlarımdan lav akıyormuş gibi hissediyorum. Kemiklerim kırıldı. Kaç tane olduğunu bilmiyorum ama çok fazla var.

Blake ve çocukların beni buraya bırakmadan önce tedavi edeceklerini biliyorum. Kırılan kemikler hızlı bir şekilde düzeltilmelidir, aksi takdirde vites değiştiren iyileşme sürecim onları yanlış bir şekilde bir araya getirirdi. Muhtemelen dördünün de beni sedyeye koymadan önce uzuvlarımı yeniden hizalaması gerekmiştir.

Siktir... Bunun için baygın olduğuma sevindim.

Ayaklarımı yere koyup yatağın parmaklıklarına tutunurken "*Pekâlâ*," diyorum. "Bunu onun için yap."

Kokusu odaya yayılıyor ve sırtım dikleşiyor.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Yırtılmış, kan lekeli tenimin her yerinde tüylerim diken diken oluyor.

Onun kokusu olduğunu hemen anlıyorum, boz ayım da öyle.

Bütün bu sorular beynimden geçiyor. Kokusu neden burada? Beni hastaneye getiren o muydu? Belki de kazamı gördü ve yardım etti?

Hiçbirinin önemi yok. Önemli olan tek şey onun buralarda bir yerde olması ve olabildiğince çabuk ona ulaşmam gerektiği.

Yatağı itiyorum ve ayaklarım yere değdiğinde boğazımdan istemsiz bir çığlık kopuyor. Acı bacaklarımı yırtıyor. Bu bir ıstırap.

Alnım terlemeye başladığında sertçe yutkunuyorum. Ellerim titriyor ama birkaç adım atıyorum. Her biri bir öncekinden daha kötü, ama onun görüntüsü devam etmemi sağlıyor.

Karanlık koridorda mücadele ederek ilerliyorum, nefesimi tutmaya çalışırken duvara yaslanıyorum. Karanlık bir kez daha beni ele geçirmeye çalışırken yıldızlar görüşümde dans ediyor.

Devam edebildiğim zaman, devam ediyorum. Koridorun duvarını iterek ve savaşılarak ilerliyorum.

Kokusunu takip ediyorum, beni çekmesine izin veriyorum, bana hareket etmem için gereken cesareti vermesine izin veriyorum.

Her birkaç adımda bir tökezliyorum. Bir arabaya çarpıyorum ve metal aletler yerde takırdıyor. Yere yığılıyorum ve sonra kendimi geri çekiyorum.

Bir hemşire koşup beni yatağa geri götürmeye çalışıyor. Vücudumu saran elleri boğazımdan bir çığlık çıkarıyor. Her şey çok acıyor.

Ayım beni teşvik ediyor. Bana onu bulduğumuzda her şeyin yoluna gireceğini söylüyor.

Hemşireyi omuz silkip koridorda ilerlemeye devam ediyorum. Yardım için bağıırken beni takip ediyor.

Yardım
geliyor.

Bu o.

Belki de ölümle burun buruna geldiğim içindir, ama yemin ederim o bir melek.

O cennet gibi.

O mükemmel.

O çektiği her acıya değer.

Onun büyüleyici yüzüne bir kez daha bakmak için kırık kırım ülkenin öbür ucuna sürükleyebilirdim.

Arkadaşımın parlak yeşil gözleri ona doğru sendeleyerek yürüdüğümü görünce dehşete kapıldı. Sarı saçları arkaya doğru toplanmış ve at kuyruğunu çözüp serbest bıraktığını görsem kalbimin buna dayanabileceğini hayal bile edemiyorum.

O da kıvrımlı, geniş kalçalarında iz bırakmak istiyorum. Günlerce öpebileceğim bir karnı var.

Öne doğru düşünüyorum ve beni durduracak hiçbir şey yok. Ellerim dışarı fırlıyor ama orada hiçbir şey yok.

Başım dönüyor. Nefes alamıyorum.

"Bay Young!" diye bağıyor ben yere düşerken. Sertçe vurdum.

Önce çene.

Karanlık hızla yaklaşırken gülümsememe engel olmuyor. Bay Young dedi.

Adımı biliyor.

Arkadaşım... adımı biliyor...

Işıklar sönerken kırık çenem bir sırtışı dönüşü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mila

NEREDEYSE KOŞARAK AŞAĞI INMEDEN ÖNCE KAHVEMİ ZAR ZOR ALIYORUM.
Salon.

"Ow, kahretsin!" Sıcak sıvı elimi yaktığında küfrediyorum. Ama bu beni koridorda kıcıımı çekiştirmekten alıkoymuyor.

Vardiyama yeni başladım ve Bay Seksi Hasta'nın uyanık olup olmadığını bilmek istiyorum. Rylan ayaklarımın dibine yığıldıktan sonra bir daha uyanmadı. Birkaç hasta bakıcı onu yatağına taşımama yardım etti ama bu onun gözlerini son kez açık görüşüm oldu. Vardiyam dört saat daha sürdü ve sonra uyumak için eve gittim.

Neredeyse hiç uyumadım.

Tek yapabildiğim koridorda tökezleyerek ilerlerken onu hayal etmekte. Her adımı atmaya çabalarken çok kararlı görünüyordu. Zavallı adam sertçe yere düştü ve yardım edemedim ama açık elbiseden görünen kaya gibi sert kıcıını fark ettim.

Tüm uyku saatlerimi onu düşünerek dönüp durarak geçirdim. Onu görmek için hastaneye ziyaretçi olarak geri dönmek için açıklanamaz bir dürtü duydum. Onunla kalmak için. Elini tutmak için. Yanında yatağa kıvrılmak ve onun rahatlatıcı kokusunu içime çekmek.

Bana ne oldu bilmiyorum. Belki de daha fazla dışarı çıkmalıyım. Birileriyle çıkmalıyım. Annem bana hep bunu söyler ve belki de

Dinle.

Annemin haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum ama başka ne olabilir ki? Demek istediğim, kırık bir vücudu olan bilinçsiz bir adama aşık oldum... ne kadar acınası değil mi?

Fazla uyumamış olmama rağmen iyi görünüyorum. Bundan eminim. Saçımı yaptım ve her ihtimale karşı makyajımı yapmak için acele etmedim... biri... uyanıktı...

"Mila!" diyor arkadaşım ve iş arkadaşım Alice beni koridorda koşuştururken gördüğünde. "Neler oluyor? Neden koşuyorsun?"

"Oh," diyorum, panik içinde etrafıma bakarken. *Kahretsin!* "Sadece... on bin adım atmaya çalışıyorum. Bilirsin, kardiyo için."

Daha önce kardiyo ile ilgili hiçbir şey yapmamış olmama rağmen başını sallıyor.

"Bay Young'ı kontrol ettiniz mi?" İlgisiz davranmaya çalışarak soruyorum ama o kadar öne doğru eğiliyorum ki yere göbek atmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum.

"Şekil değiştiren," diyor başını sallayarak. "Uyanık ve tetikte. Adamım, eğer onların iyileştirme yeteneklerini şişeleyip satabilseydim, milyarlar olurum. Bu adamlar hilkat garibesi."

"Uyandı mı?" Nefesim ciğerlerimden çekilirken soruyorum.

Başını sallıyor. "Evet. Seni sordu."

"Benim hakkımda mı?" Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. Dudaklarımın bir türlü geçmeyen bir gülümsemeye dönüştüğünü de hissedebiliyorum. "Ne dedi?"

"Henüz tam olarak iyileşmedi," diyor telefonuna bakarken. "Hâlâ biraz kendinde değil."

"Doğru," diyorum küçümseyerek, "ama benim hakkımda ne dedi?"

"Kıvrımları olan sarışın doktor hakkında bir şeyler" dedi. omuz silmek. "Hatırlamıyorum."

Eğriler mi?

Yüzümdeki gülümseme kaybolurken sertçe yutkunuyorum. Büyük kalçalarım olduğunu biliyorum, ama bunun beni hemen kovmak için yeterli olduğunu düşünmemiştim. Kızlarını zayıf seviyor olmalı. Rakamlar.

Alice'in bir metin yazmasını izlerken keyfim kaçıyor.

"Arkadaşı hakkında bir şeyler mırıldanıp duruyordu," diyor gönderirken. "Adam ona *kafayı takmış*."

"Onun bir... eşi mi var?" Sesimde bir titreme var ama Alice bunu fark edemeyecek kadar telefonuyla meşgul.

"Onun hakkında susmuyor. Uyurken bile onu bulmaktan ve ona sahip çıkmaktan bahsedip duruyordu.... biliyorsunuz."

"Şanslı kız," diyorum gözlerimin arkasında sıcak gözyaşları hissederken. "Cidden," diyor Alice başını sallayarak. "Yüzü tamamen ezilmiş olsa bile, o ciddi bir seksi."

Ayakkabılarıma bakarken omuzlarım çöktü. Bu adam için en iyi kıyafetimi giymiştim. Hazırlanmak için iki saat harcadım, sonra da zamanı telafi etmek için işe koşmak zorunda kaldım. Ve onun bir kız arkadaşı var. Sadece bir kız arkadaş değil, bir eş.

Ne kadar gülünç durumdayım?

Hayatımda gördüğüm en ateşli adamın bana bakıp aşık olacağını mı sandım? *Hadi ama... Kendini başarısızlığa hazırlıyorsun.*

Alice telefonunu cebine geri koyarken "Bu bana bir şey hatırlattı," diyor ve sırtarak bana bakıyor. "Mitch'le senin hakkında konuştum. Ve iyi haber, bir randevu için hazır."

Normalde bir randevu için heyecanlanırdım. Kör bir randevu bile olsa.

Alice, Mitch'in benim için mükemmel olacağını söyledi ama şu anda tek yapmak istediğim bir battaniyenin altına girip kurabiye hamurlu dondurma yerken tekrar tekrar *Dirty Dancing* izlemek.

Boğazımı temizleyip kendimi toparlamaya çalışırken "Tamam," diyorum. "Sana haber veririm."

"Kahretsin," diyor bir sayfa aldığı anda. "Gitmem gerek. Görev çağırıyor." Koridorda ilerliyor ve benim gözlerim doğruca 76 numaralı odaya gidiyor.

Rylan Young orada.

Hala yanından geçip onu görebilirim. Sadece iyi olduğundan emin olmak için. Ben bir doktorem. Benim işim bu. Bunda yanlış bir şey yok.

Fikrimi değiştiremeden ayaklarım kapıya doğru ilerlemeye başladı.

İçeri bakıyorum ve onu yatakta yatarken gördüğümde nefesim kesiliyor. Gözleri kapalı ama yüzündeki şişlik inmiş. Hayal edebileceğimden çok daha yakışıklı görünüyor.

Gözlerim, her ağır nefeste yavaşça inip kalkan devasa göğsüne kilitlenirken sessizce içeri giriyorum.

Nedense bu görüntü gözlerimi yaşartıyor. Büyüleyici. Bütün gün ona bakabilirim. Uyanmazsa bakacağım.

Kalbim küt küt atarken, olabildiğince sessizce yanına gittim. Derin bir nefes alıyor ve sonra yatağın üzerinde sarsılmaya başlıyor. İlk başta yumuşakça, ama sonra

Kasılmalar sertleşiyor, sanki derinlerde bir şey onu uyandırmaya çalışıyor.

Gözlerini açıyor ve ne kadar büyüleyici olduklarını gördüğümde sertçe yutkunuyorum. Ruhumu kavrayan ve gitmesine izin vermeyen mavi-gri bir renk.

Kalbim hızla çarpıyor, derim karıncalanıyor, nefesim kesiliyor ve ne yapacağımı şaşırmış bir halde öylece duruyorum. Bana bakarken yüzü ciddileşiyor.

Saniyeler geçiyor. İkimiz de hareket etmiyoruz. Hareket edemiyor gibiyiz.

Bir şey söyle, Mila!

"Merhaba, Bay Mate... Yani, Bay Rylan. Bay Young. Bay demek istemiştin. Genç."

Utancımdan gözlerim kapanıyor.

Zaten bir önemi yok. O çoktan alındı.

"İlk seferinde haklıydın," diyor alçak bir sesle ve bedenimi sarıyor. Her tarafım ılık ılık ürperiyor. "Bana Bay Mate diyebilirsin. Ya da sadece dostum."

Şakasına garip bir şekilde gülüyorum ve sonra stetoskopumu çıkarıyorum, en başından beri bu yüzden buradaymışım gibi davranıyorum.

"Kalbini kontrol etmeliyim."

Davulun ucunu beceriksizce kocaman göğüs kaslarının üzerine yerleştirirken titreyen elimi izliyor.

"Titriyorsun," diyor. *Tanrım, bu ses... erimiş çikolata kadar yumuşak.*

Ellerim titriyor. Çok gerginim.

"Bu tıbbi bir teknik," diye yalan söylüyorum. "Kalbi daha iyi duymama yardımcı oluyor."

Bunu sorgulamıyor. Ben kalbinin atışını dinlerken o sadece beni izliyor.

Davulu göğsünden çekip stetoskobu boynuma geri takarken "İyi görünüyor," diyorum. "Hâlâ atıyor."

"Elbette atıyor," diyor yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Hayatımda ilk kez gerçekten çalışıyor. Senin için atıyor."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum -belli ki iyileşme sürecinden dolayı hala sayıklıyor- bu yüzden dışarı çıkmaya çalışıyorum.

"Daha iyi olduğunuzu gördüğüme sevindim Bay Young," diyorum yataktan bir adım geri çekilirken. "Sizi doktorunuzla baş başa bırakayım."

Eli dışarı fırlıyor ve bileğimi aşılmaz bir şekilde kavlıyor.

Gözlerinde doğrudan içime işleyen ve amımı sıkan bir şiddet var.

"Gidemezsin."

Göğsünden alçak bir kükreme yükseliyor ve yutkunuyorum. *Bu sesi çıkaran onun boz ayısıydı.*

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Sesim çatlayarak soruyorum.

"Sana," diyor sesinde karanlık bir tonla. "Sana ihtiyacım var." "Bir tür acı mı çekiyorsun?"

Bileğimi sıkıca kavırıyor. "Yirmi sekiz yıldır acı çekiyorum. Bu bir işkenceydi. Acı çektim. Ama şimdi sen buradasın, bitti. Sen yanımdayken bir daha asla acı çekmeyeceğim."

Kafam karıştı.

"Ağrı kesici ister misin? Anladığımdan emin değilim-" "Adın ne?" diye araya giriyor.

"Ben Dr. Matthews."

"Hayır. İlk adın. Gerçek adın."

Onu izlerken yutkunuyorum. Sanki ona söylemezsem ölecekmiş gibi her kelimeme asılıyor.

"Mila," diye fısıldadım. "Mila Matthews."

Her hecesinin tadını çıkararak alçak sesle tekrarlıyor. "Mila Matthews."

Çelik parmaklarını sıyırmaya çalışırken, "Efendim," diyorum. "Siz iyi misiniz? Normal bir insan gibi görünmüyorsunuz."

Kahretsin. Bu muhtemelen uygunsuzdu. Ve kötüydü. Zavallı adama 18 tekerlekli bir kamyon çarptı. Normal bir insan gibi davranmamasına şaşmamalı.

Doğrulamaya çalışıyor ama ellerimi göğsüne koyup onu geri itiyorum. "Kalkma," diyorum hemen. "Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Sana ihtiyacım var," diyor beni bir aşağı bir yukarı süzerken.

"Sizin için birini arayabilir miyim?" Bu adama ne diyeceğimi bilemediğimden soruyorum. "İçeri gelmesi için arkadaşını arayabilir miyim?"

Başını geriye atıyor. "Mila," diyor yavaşça. "Sen benim eşimsin."

Boğazımı temizliyorum ve kafam karışırken başımı eğiyorum. "Ben senin neyinim?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Rylan

"SEN BENİM EŞİMSİN," DIYORUM ONA TEKRAR.

Şok olmuş görünüyor. Sersemlemiş.

Ne kadar güzel olduğunu aklım almıyor. Gerçek yavaş yavaş kafasına dank ederken parlak yeşil gözleri bana kilitlenmiş durumda. Ilık sabah güneşi pencereden içeri giriyor ve onu yumuşak turuncu bir parıltıyla yıkıyor.

Sarı saçları bugün yapılmış ve tek düşünebildiğim uzanıp görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek.

"Ben senin... eşin miyim?" diye soruyor yanımdaki yatağa otururken. Gözlerim onun kalın kalçalarına kayıyor ve ayım inliyor. Ne istediğini çok iyi biliyorum. Ben de aynı şeyi istiyorum.

"Öylesin," diyorum elini nazikçe avucumun içine alırken. Yumuşak tenini okşarken parmaklarımı izliyor. "Biz birbirimiz için yaratılmışız. Şimdi tamamlanmış iki yarım olarak doğduk."

Şaşkın yüzü çatlıyor ve gülmeye başlıyor. "Bu bir tür şaka mı? Seni bu işe Alice mi soktu?"

Elini çekmeye çalışıyor ama ben onu ait olduğu yerde tutuyorum - koruyucu elim elini sarıyor.

"Bu bir şaka değil, Mila. Sen benimsin."

Sertçe yutkunurken içimdeki boz ayı sahiplenici bir hırıltı çıkarıyor. Derin bir nefes alıyorum ve onun tatlı kokusu içimi dolduruyor. Biraz çilek kokusu var.

teninin kokusuyla karışmış. Şampuanı ya da sabunu olabilir mi?

"Sanırım kafana darbe aldın," diyor biraz geri çekilirken. "Beyninde bir hasar olabilir. Tomografi ya da MR çektirdin mi?"

"Beynim iyi durumda. Şekil değiştiren iyileşmesine sahibim."

Elini benimkinden çekip hızla ayağa kalkıyor. Dosyalarımı doğru yürürken hem ben hem de ayım onu yakından izliyoruz. Dosyaları karıştırırken yanakları kızarıyor ve nefesi hızlı ve sert bir şekilde çıkıyor.

Tarama sonuçlarını bulduğunda "MRI çektirmişsiniz" diyor.

"Ve?" Sırıtarak soruyorum.

Kağıda bakarken yüzü hareketsizleşiyor. "Ciddi bir beyin travması geçirmişsiniz."

Gülüyorum. "Şey, saatte seksen mil hızla giden bir Mack kamyonu alnıma çarptı."

Yavaşça bana dönerken "Bu çok ciddi" diyor. "Komada olmalısın."

"Komadaydım," diyorum ona. "Hatırladın mı?"

"Rylan, bu geri dönebileceğin türden bir sakatlık değil."

"Bu, *insanların* geri dönebileceği türden b i r yaralanma değil.

Şekil değiştirenler bunu her zaman yapar."

Kafasını sallıyor. Bana inanmıyor.

Okuduğu her ders kitabı ona benim söylediğimin tam tersini söylemiş.

"İyileşmek için zamana ihtiyacın olacak." "Zamanım var. Benimle dışarı çık."

Gülüyor. "Hiç sanmıyorum. Bu hastaneden *uzun bir* süre ayrılmayacaksın. zaman."

"Benimle çıkmayı kabul edene kadar bu hastaneden ayrılmayacağım."

Bana inançsızlıkla bakıyor. Kahretsin, alnındaki çizgiler böyle ortaya çıkınca çok tatlı görünüyor.

"Ciddi bir beyin hasarı geçirdin ve beni kaldırmaya çalışıyorsun. İnanılmazsın."

"Sana aşığım Mila. *Buna* inansen iyi edersin. Benimle çık." "Başka bir MR'a ihtiyacın var, randevuya değil."

"Eğer bir MR daha çektirirsem benimle çıkar mısın?"

Elinde sonuçların çıktısıyla yanıma geldi. Beynim mikrodalgadaki bir lokum gibi şişmiş görünüyor.

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum Rylan," diyor yumuşak bir sesle. "Sonuçlar aynı olacak. Uzun bir süre buradan ayrılamayacaksın."

"O zaman kaybedecek bir şeyin yok," diyorum ona. "Ama sonuçlar beynimin normale döndüğünü gösterirse, benimle çıkarsın."

Gülüyor ama kabul ediyor.

"Tamam," diyorum yataktan atlarken. "Hadi gidelim. Şimdi."

Yürümek hâlâ acıtıyor ama dişlerimi sıkıp kapıya yöneliyorum. Kemiklerim çoğunlukla iyileşti, ama tendonlarımın normale dönmesi için hâlâ biraz iş var.

MR makinesine gidiyoruz ve sırayı atlamam için bazı ipler çekiyor.

Yatağa uzandığımda, makine etrafımda dönerken hareket etmiyorum.

Ben.

Yüksek ses kulaklarımı doldururken ayım hayal kırıklığı içinde hırlamaya başlıyor.

Mila'yı gözümüzün önünden ayırdığım için kızgın. Henüz vücudunu sahiplenip boynunu işaretlememiş olmamdan hoşlanmıyor.

Kadınların biraz zamana ihtiyacı olduğunu anlamıyor. Tüm bunlar olmadan önce aşık olmaları gerekir.

MR'dan sonra Mila sonuçlarla birlikte odama geldi. Şaşırmış görünüyor. İnançsızlıkla sonuçlara bakmaya devam ediyor ve ben de onu izlerken sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

"İyileştin."

Yatağımdan atlayıp yanına gittim.

"Bu hiç mantıklı değil. Beynin bir çuval elma sosu gibiydi ve şimdi tamamen normal."

Kolumu duvara dayayıp onu yerinde sabitlerken gülüyorum. Ayım onu şimdi sahiplenmem için beni zorluyor.

Yap hadi.

Onu işaretle.

Boynunun kıvrımındaki yumuşak tene bakıyorum ve dişlerim ona işaretimi koyma ihtiyacıyla karıncalanmaya başlıyor. Bu yakında olacak. Önce bir randevu bulmalıyım.

"Bana bir randevu borçlusun."

Sonuçlardan başını kaldırıyor ve ilk kez ne kadar yakın olduğumu fark ediyor gibi görünüyor. Yanakları pembenin sevimli bir tonunda kızarıırken kalbinin çarpmaya başladığını duyabiliyorum.

"Sen benim eşimsin Mila," diyorum ona usulca, biraz daha yaklaşıp dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirirken. "Bu olacak. Buna karşı koymanın bir anlamı yok. Biz kaçınılmazız."

"Ne olacak?" diye soruyor kısık bir sesle. Dudaklarıma bakarken telaşlı ve şaşkın görünüyor. Aramızdaki havayı koklayan uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum. Bu benim ayımı çıldırtıyor.

Bu beni de deli ediyor.

"Gerçekleşeceğiz," diyorum alçak ve baskın bir sesle. "Hayal edebileceğin her şey. Şehvetli öpücükler, el ele tutuşmalar, asla bitmesini istemeyeceğin sıcak buharlı geceler, bebekler..."

"Bebekler mi?" diyor yutkunarak.

Dudaklarıma hınzır bir sırıtış yerleşirken başımı sallıyorum. "Bir *sürü* bebek."

Şimdi onu görebiliyorum -çocuğumla birlikte yuvarlanmış karnını- ve bu benim aletimi acıtıyor. Onun tatlı kıvrımlı vücuduna biraz daha yaklaştığımda kaya gibi sertleşiyorum.

"Buna karşı koyma," diye fısıldıyorum dudaklarım onunkilere yaklaşıırken. Sıcak nefesimin dudaklarında gezindiğini hissedebiliyor ve bu, pürüzsüz teninin her yerinde tüylerini diken diken ediyor. "Devam et. Pişman olmayacaksın."

Eli aniden kolumda, ama beni itmek yerine, avucunu bükülmüş kaslarımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

"Senin de hissettiğini biliyorum," diyorum inleyerek. "Bu güçlü duygular tek taraflı olamaz. Bunun için çok yoğunlar."

Sertçe yutkunuyor ve dudaklarını yalıyor. "Hissediyorum... bir şey."

"Bu bir bağ. Bizi bir araya getiriyor. Bizi ait olduğumuz yere çekiyor."

"Ama bu hiç mantıklı değil," diyor ve ben onun uzaklaştığını hissetmeye başlıyorum.

O akıllı bir kız, duygular yerine mantığı kullanan analitik bir tip. Onu kelimelerle inandırmamın bir yolu yok. Bunu *tecrübe* etmesi lazım.

Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve önce geriliyor ama sonra kollarımı ona doladığımda eriyor.

Dilimi dudaklarının arasına sokup ağzını sert ama şehvetli bir öpücükle kaparken inliyor.

Ben onu daha derin öperken elleriyle elbisemi tutup çekiştiriyor ve birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu gösteriyor.

Eşimizi sonsuza dek bizim olmaya bir adım daha yaklaştıırken ayım içimde volta atmaya başlıyor, beni teşvik ediyor.

"Göğsün," diyor aniden çekilirken. "Titriyor."

"O benim boz ayım," diyorum ona sırtarak. "Senden hoşlanıyor."

Göğsüme bakarken yeşil gözleri açılıyor. Dokunmak için uzanıyor ama sonra duraksıyor, elini sağ göğüs kafesimin üzerinde gezdiriyor.

"Bana her *yerde* dokunabilirsin," diyorum bileğini tutup avucunu kaslı göğsüme bastırırken.

Ayımı hissederken yüzünde şaşkın bir ifadeyle gülümsemeye başlıyor. Onunla konuşuyor.

"Seni dışarı çıkarıyorum," diyorum sert bir sesle, tartışmasına yer bırakmadan.

Tekrar bana bakıyor ve başını sallıyor. "Tamam."

"Bu gece."

Sertçe yutkunuyor. "O zamana kadar iyi olacak mısın?"

Eğildim ve onu tekrar öptüm. Çekildiğimde gözleri kapalı, çenesi hâlâ yukarıya doğru eğik ve dudakları büzülmüştü.

"Hayatım boyunca seni bekledim," diyorum ona usulca. "Vücudum kırık ya da değil, daha fazla beklemeyeceğim. Ne zaman bitiriyorsun?"

"On bir."

"Bekliyor olacağım."

Lanet kapı açılıyor ve seksi küçük dostum ben onu yakalayamadan odadan dışarı fırlıyor.

"Bekle-" diyorum peşinden giderken.

Ancak odaya doğru ilerlerken dört büyük ceset çıkışı kapatır.

Carter hastane önlüğüme bakarken gülerken, "Şu haline bak," diyor.

"Elbise içinde iyi görüneceğini hep biliyordum."

Blake, Ethan, Carter ve Westin küçük alanı doldururken geri çekilmek zorunda kalıyorum. Mila gitti. Peşinden gitmek istiyorum ama sanırım her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacı var, o yüzden gitmesine izin veriyorum.

"Yüzüne ne oldu böyle?" Westin soluk soluğa soruyor. "Çok iğrenç."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum onları geçip banyoya giderken. "Öyle mi?"

Aynaya baktığımda morluklar, şişlikler ve uzun yaralar görmeyi bekliyorum ama hiçbir şey yok. Tamamen normal görünüyorum.

"Ha ha, göt herif," diyorum geri çıkarken. "Gerçekten çok komik."

Westin başını sallayarak, "Yüzün darbe aldığında çok daha iyi görünüyordu," diyor. "Şişlik tüm çirkin özelliklerini saklıyordu."

"Nasıl hissediyorsun?" Blake soruyor. "Buradan çıkmaya neredeyse hazır mısın?"

Nefes alıyorum. Kendimi eve gidecek kadar iyi hissediyorum ama kızımı bırakmak istemiyorum. Sadece birkaç saatliğine bile olsa Mila'dan uzaklaşmak beni öldürecek.

Ve ayımın nasıl tepki vereceğini öğrenmekten korkuyorum... Çok sinirlenecek.

"Vücudum yüz yaşındaymış gibi hissediyor ama yeterince iyi hareket edebiliyorum ve kemiklerimin iyileşmesi tamamlandığına göre artık daha hızlı iyileşecek."

"Yani, eve gelmek mi istiyorsun?" Blake kaşlarını kaldırarak soruyor. Tereddüt ediyorum ve o da bunu görüyor.

"Ne oldu?"

"Onu buldum."

Bunu yüksek sesle söylemek yüzüme kocaman bir gülümseme getiriyor. Dikkatimi dağıtmak için burada değil, bu yüzden tüm ağırlığı bana sert bir şekilde çarpıyor. Onu buldum. Eşimi buldum.

"Kimi buldun?" Ethan dikkatle sorar. "*Onu* değil..."

Gülümsemem genişlerken başımı sallıyorum. "Eşimi buldum. Ve çocuklar, o kadar mükemmel ki. Bunun üstesinden gelemiyorum."

Ethan iri ve ağır eliyle omzuma bir tokat atarken, "Ve asla atamayacaksın," diyor. Ben irkiliyorum ve o da hemen özür diliyor. "Kahretsin, özür dilerim! Hâlâ iyileşmekte olduğunu unutmuşum."

Hepsi etrafta toplanır, her şeyi duymak isterler.

Onlara Mila hakkında her şeyi anlatıyorum ama aklımın bir köşesinde tek bir şey var...

Bir randevum var. Arkadaşımla. Bu gece.

ALTINCI BÖLÜM

Mila

RYLAN'IN SÖZ VERDİĞİ GIBI, 11:05'TE DIŞARIDA BEKLIYOR. HAVA KARANLIK. Serin bir sonbahar havası var ve ışıklı bir direğe yaslanıp yoğun mavi-gri gözleriyle beni izlerken her zamankinden daha seksi görünüyor.

Eski, soluk hastane önlüğünün içinde olduğundan daha iyi görünemeyeceğini düşünmüştüm ama siyah kotu, dar beyaz gömleği ve kahverengi süet ceketıyla kesinlikle ağzının suyu akacak gibi görünüyor. Koyu renk saçları şekillendirilmiş ve sakalları kesilmiş.

Beni hemen fark ediyor ve gözlerini gözlerimden ayırmıyor, bu gerçekten sinir bozucu çünkü en azından bir dakika boyunca ona bakıp her santimini incelemek istiyorum.

"İnanılmaz görünüyorsun," diyor yanıma gelirken. Baktığı her yerde, ki bu her yer oluyor, gözleri içimi ısıtıyor.

Belki de, sadece belki de, eş olduğumuza inanmaya başlıyorum.

Bir şekil değiştirenle çiftleşebilen şanslı birkaç kadının yoğun aşk ilişkilerini duymuştum. Tanıdığım hiç kimse bunu daha önce yaşamadı ama sevimsiz talkshow'larda gördüm. *Bir şekil değiştiren beni işaretleyene kadar aşkı hiç bilmedim ya da ayı şekil değiştiren kocam benim için bir binadan atladı ve hayatta kaldı* gibi konular!

Her zaman çok saçma olduklarını düşünür ve bölümler boyunca gülerdim, ama şimdi ne kadar yanıldığımı görebiliyorum. Bu kadınlar yaşamıyorlardı.

Düşündüğüm gibi sahte bir peri masalı. Gerçek olanı yaşıyorlardı.

O öpücüğü aklımdan çıkaramadım. Beni sarstı, şaşırttı, gerçek aşka inanmamı sağladı. Eğer arkadaşları gelmeseydi ne olurdu bilmiyorum. Ne kadar ileri gidebileceğimden emin değilim.

Hiçbir zaman sürtük bir tip olmadım. Alicia bana Dr. Prude der. Sanırım sevişmeye bile çalışmayan yirmi yedi yaşında bir bakireysen bunu hak ediyorsun.

Ama Rylan'la birlikte... Tanrım... Aklıma doluşan kirli düşünceleri bir türlü kapatamıyorum. Sanki zihnimdeki bir boru kırıldı ve akan pisliği kapatamıyorum. Adamın biri elinde paslı bir çiviyle içeri girdi ve ben çiviye çıkarırken Rylan'ı soymayı düşünüyordum.

Tüm bunların bir anlamı olmalı. Bu sadece bir hoşlantı değil. Daha önce de hoşlandığım oldu ama harekete geçme zamanı geldiğinde anında vazgeçtim. Rylan'da ise tam tersi. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Bana doğru yaklaşıyor ve beni aşağı yukarı süzüyor. Neden bu beni normalde diğer erkeklerde olduğu gibi rahatsız etmiyor? Neden gözlerinin üzerimde olmasından hoşlanıyorum?

Bu çok kafa karıştırıcı.

"Gerçekten göz kamaştırıcısın Mila," diyor derin sesinde en ufak bir alaycılık belirtisi olmadan.

"Lütfen," diyorum gergin bir kıkırdamayla. "On iki saattir çalışıyorum ve gömleğimdeki bir adamın kanı var. Bana iltifat etmek zorunda değilsin."

"Harikasın," diyor ve beni susturuyor. "İstersen daha fazla kelimem var. Çok güzel. Nefes kesici. Göz kamaştırıcı. Çok hoş. Muhteşem. Mükemmel."

"Daha arabaya bile binmedik," diyorum elimi kaldırırken. "Yalakalık yapmak için biraz erken."

"Aşık olmak için de biraz erken ama o zaten oldu."

Kızaran yanaklarımı görmesini istemediğim için arkamı dönüyorum. "Köşede bir İrlanda barı var. Orada bir şeyler içebiliriz. Bir bira için adam öldürürüm."

"Yolu göster."

Birlikte yürümeye başlıyoruz ve ben sonbaharın keskin havasını içime çekerken yıldızlara bakıyorum. O sadece bana bakıyor.

"Demek itfaiyecisin?"

Başını sallıyor. "Blackcloud Point'te."

Orayı biliyorum. Yarım saat uzaklıkta dağlarda küçük bir kasaba. Hep orada yaşamayı düşünmüşümdür. Çok şirin ve çok huzurlu görünüyor. Etrafta bir sürü seksi kaslı adam olduğundan bahsetmiyorum bile. Suyun içinde bir şey olmalı.

Bara doğru yürürken işi ve orada çalışan arkadaşları hakkında konuşuyoruz. Kolayca gülümsüyor, hızlı ve esprili, bu da hoşuma gidiyor. Vardığımızda kendimi evimde gibi hissediyorum.

"Önden buyurun," diyor kapıyı açarken.

Bu gece bir grup çalışıyor, o yüzden mekan kalabalık. İçeri girdiğimizde kafalar dönüyor ve yemin ederim ayısının hırladığını duyuyorum.

"İyi misin?" Arkamı dönüp ona bakarken soruyorum. Çenesi sıkılmış ve sanki bir şeylere karşı koyuyormuş gibi gergin görünüyor. Belki de geçirdiği kaza yüzünden acı çekiyordur. Şekil değiştiren olsun ya da olmasın, tamamen ağrısız olması için biraz zaman geçmesi gerekecek.

Gözleri odanın içinde gezinirken karanlık ve vahşi görünüyor, beni kesen her erkeğe hızla bakıyor.

Birden Rylan'ın büyük koruyucu kolu etrafıma dolanıyor ve beni kendisine biraz daha yaklaştırıyor. Bu çok hoş bir his, ben de biraz daha yaklaşıyorum.

"Hadi özel bir yere gidelim," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Onu arkadaki boş bir masaya götürüyorum, burada dev sigara makinesi tarafından çoğunlukla gizleniyoruz. Yerleşirken biraz daha iyi görünüyor, ama çok değil.

"Neler oluyor?" Masanın üzerine eğilirken usulca soruyorum. Onu şimdiden ne kadar iyi okuyabildiğimi, duygularıyla ne kadar ilgili olduğumu fark ediyorum.

"Ayım bunu... zorlaştırıyor," diyor etrafına bakarken.

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden daha fazla bilgi vermek için gönüllü olmasını bekliyorum.

"Dışarı çıkmaya çalışıyor."

Gözlerim masadaki bardak altlıkları kadar büyümüş olmalı çünkü kıkırdıyor. Gergin bir kıkırdama ama yine de. "Dışarı çıkmaya mı çalışıyor?" diye sordum. Sesimdeki paniği ben bile duyabiliyorum.

"Evet, ama ona izin vermeyeceğim."

Birden dişlerini gıcırdatıyor ve tüm vücudu gerilirken alçak bir homurtu çıkarıyor. Her kası -ve inanın bana birçoğu var- sonuna kadar esniyor.

"Siktir git," diye tıslıyor gergin çenesinden. "Ben hallederim." "Neyi anladın?" Vücudu gevşediğinde soruyorum.

"Bütün bu adamların sana bakmasından hoşlanmıyor," diyor gözlerinde hırçın bir bakışla etrafına bakınırken. "Ben de öyle."

"Sadece bakıyorlar," diyorum, dışarıda yaptığımız gibi randevunun aşk meşk kısmına geri dönmeye çalışarak. "Bu her zaman olur."

Bana dönerken gözleri parlıyor. *Oops! Yanlış bir şey söyledim.*

"Yani... Olur böyle şeyler. Bazen."

"Benim kızım için öyle değil." Ondan akan ve etrafımı saran korumacılık dalgalarını hissediyorum. Bana bölgeci bir bakışla bakıyor ve bedenim buna güçlü bir şekilde karşılık veriyor. İçimde bir sıcaklık oluşuyor. Güneye doğru ilerliyor ve bacaklarımın arasında birikiyor.

"Şekil değiştirenler sahiplenici olabiliyor," diyor alçak bir sesle.

"Evet," diyorum zorlukla yutkunarak. "Bunu anlıyorum sayılır."

"Seni sahiplendiğimde o kadar da kötü olmayacak," diyor, sanki büyük bir şey değilmiş gibi. "Ve bir kez boynunu işaretlediğimde. Sanırım bu seni rahatlatacak. En azından arkadaşlarım için öyle oldu."

Ona bakarken nefes alamıyorum. Açmam gereken çok şey var.

"Beni sahiplenir misin?" Yutkunarak söylüyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sana söylemiştim," diyor kesinlikle utanmaz bir şekilde. "Vücudun benim için yaratıldı. O benim hakkım."

Tanrım, kalbim çok hızlı atıyor.

"O küçük olgun amcığa sikimle sahip olduğumda yoğunluk yatışacaktır."

Tam bitirdiği sırada garson gelir.

"Tekila!" Çabucak söyledim. "Hem de çok."

"Tamam," diyor garson gülerek. "Bir shot gibi mi?"

"Daha büyük."

"Bir bardak mı?"

"Daha büyük."

"Pek âlâ," diyor gülerek. "Tekila dolu büyük bir kova getirmeme ne dersin?"

Yanaklarım yanarken başımı sallıyorum. "Bu harika olur, teşekkür ederim." Bana tuhaf tuhaf bakıyor ve sonra Rylan'a dönüyor.

"Şimdilik bize iki bira getir," diyor Rylan, gözlerini benden hiç ayırmadan. "Tekila kovaşını sonraya sakla."

Garson uzaklaşıyor ve Rylan'ın bakışları yoğunlaşıyor. *Burası sıcak mı? Biri şu lanet pencereyi açabilir mi?*

"Boynuma sahip çıkmanla ilgili söylediklerin neydi?" Kalbim hızla çarparak soruyorum. "Doğru mu duydum?"

Başını salladı. "Sen yaptın."

"Dövme gibi mi? Ya da belki güzel bir kolye?" Elmasları severim, neredeyse ekliyordum.

Gözleri kulağımın altındaki karıncalanma noktasına inerken başını sallıyor. Bütün gün karıncalandı.

"Ayı değiştiriciler eşlerini dişlerimizle işaretlemeyi severler" diyor. Bunu son derece normal bir şeymiş gibi söylüyor, sanki bizi saatte bin mil hızla Crazytown'a sürmüş gibi değil. "Bu şekilde onu gören her şekil değiştiren onun alındığını anlayacak. Bu bölgesel bir hakimiyet meselesi."

"Bu psikotik bir şey," diyorum düşünmeden.

Başını geriye atıyor, incinmiş görünüyor. "Boynunu işaretlememi istemediğini mi söylüyorsun?"

Bu adam ciddi mi? Onu tekrar MR makinesine sokup bir test daha yapmak istiyorum. Bir şeyi atlamış olmalıyım. Bu adamın beyinde hasar olmalı.

Garson biralarla gelir ve onları masaya koyar.

Bir teşekkür mırıldanıyorum ve biralarımızı yudumlarken Awkwardtown'a doğru yol alıyoruz.

"Rahatsız olacağın hiçbir şey yapmayacağım," diyor sonunda.

"Konuşmak gibi mi?" Başımı sallayarak söylüyorum. "Çünkü kendimi Ağzınızdan çıkan kelimeler konusunda çok rahatsızsınız."

Arkasına yaslanıp elini saçlarında gezdiriyor ve bana bakarak iç geçiriyor. "Pek iyi gitmiyorum, değil mi?"

Konuşmuyor. Çılgınca konuşuyor. Zorba biri. Aşırı korumacı. Zaten takıntılı biri gibi görünüyor. Ama nedense kalbim onun için çarpıyor. Onu böyle görmekten nefret ediyorum, herhangi bir şekilde incitmekten.

Öne eğildim ve elimi onunkinin üzerine koydum. "O kadar da kötü değilsin," diye itiraf ediyorum. "Belki de bedenime yapmak istediğin şeyi kendine saklamalısın. Şimdilik."

Öne doğru eğilirken sırtıyor ve bu benim nefesimi kesiyor. "Ya seni öpmek istediğimi söylersem?" diye fısıldıyor ağzı ağzıma gelirken tehlikeli bir şekilde benimkine yakın.

Nefesinin sıcaklığını karıncalanan dudaklarımda hissedebiliyorum ve bu beni daha da yaklaştırıyor.

Çenemi ona doğru eğerken "Sanırım bu iyi olur," diyorum.

Beni yumuşak ve yavaş öpüyor. Odadaki öpücüğün umutsuz aciliyeti yok, ama bu da aynı derecede güzel. Dili biradan dolayı soğuk ve içimde dalgalanan küçük elektrik sarsıntıları gönderiyor.

Çekip gittiğinde her şey affedilmişti.

Sözleri hâlâ kafamın içinde dönüp duruyor ama şimdi onları merak ediyorum. Üstüme tırmanması, bekaretimi alırken kocaman gövdesiyle bacaklarımı ayırması nasıl bir şey olurdu?

Ve neden tam da onun baktığı noktada boynum karıncalanıyor? Bütün gün devam etti, sanki derimde bir şey eksikmiş gibi hissediyorum. Rylan'ı görene kadar hiç böyle hissetmemiştim. Belki de vücudum onun beni işaretlemesini istediği kadar istiyordur.

"Ee," diyor birasından bir yudum alırken, bardağının kenarından beni izliyor. "Doktor olmak istemene ne sebep oldu?"

Ona her şeyi anlatmaya, içimi açmaya, düşüncelerimi ve hayallerimi dökmeye başladım. Daha önce hiç kimseye söylemediğim düşüncelerimi.

Her şeye rağmen iyi bir randevu olduğu ortaya çıktı.

Ve bardan çıktıktan sonra daha da güzelleşiyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

Mila

"BU YENİ Mİ?" İTFAİYE İSTASYONUNUN TAVANINA BAKARKEN
SORUYORUM?

Buradaki her şey yepyeni görünüyor.

Rylan yukarı bakarken ensesini ovuşturuyor. "Öyle mi?" diyor omuz silkerek. "Bilmiyorum. Gel de şuradaki ekipmana bir bak."

Konuyu değiştirmeye çalışırken ona komik bir şekilde bakıyorum. Tavan değiştiği için neden komik davransın ki? Olanları saklamak istemiyorsa tabii.

Rylan beni gezdirmeye başlıyor, ben arkamda durup dinliyormuş gibi yaparken itfaiye istasyonundaki her şeyi anlatıyor. Gerçekten, geceye üç bira sığdırdım ve onu incelemeden duramıyorum. Heyecanlandığında kollarını sallamasına ve konuşurken çenesinin seksi bir şekilde hareket etmesine bayılıyorum.

İki elimle kavrayıp parmak uçlarımı değdiremeyeceğim kalın bileklerine ve beyaz gömleğinin göğsünü nasıl sıktığına bakıp duruyorum.

İtfaiyeci ceketini ve kaskını benim için denediğinde kalbimin gerçekten çarptığını hissetmeye başlıyorum.

"Bu iyi bir fikirdi," diye fısıldıyorum biraz fazla yüksek sesle. Bana gülümsüyor.

Kapanışta bardan ayrılmıştık ama ikimiz de gecenin bitmesini istemiyorduk. Çok mükemmeldi ve biraz daha uzun sürmesini istedik.

"İtfaiye istasyonunu gezmek ister misin?" Rylan sordu. Hemen kabul ettim. "Carter orada ama muhtemelen uyuyordur."

Orada kimin olduğu umurumda değildi. Sadece dostumla biraz daha zaman geçirmek istiyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor kollarını açıp itfaiyeci ceketini üzerinden sarkacak şekilde dönerken.

Başımı eğiyorum ve nefes alıyorum. "Bilmiyorum," diyorum. "Altında tişört olmasa *çok* daha iyi görünürdü." Bira ve uyarılma her kelimeyi besliyor.

Sırıttıyor ve sonra ceketini çıkarıyor. "Dostum ne isterse, dostum onu alır."

Gömleğinin altından tutup iri gövdesinden sıyrırken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bana gülümserken ağzım açık kalıyor ve vücudumdaki her sinir ucu karıncalanmaya başlıyor - gömleksiz, sırtttıyor, saçları dağınık.

O benim dostum, kendime söylüyorum. Acele etme.

Gözlerimi geniş göğsünden aşağıya, sert, yontulmuş karın kaslarına doğru sürüklerken sertçe yutkunuyorum. Kolları, ellerimi üzerinde gezdirmek için can attığım derin çıkıntılarla sürekli bükülmüş görünüyor.

Bir dakikayı geçmiş olmalı ama ceketini geri giydiğinde hâlâ çok erken olduğunu düşünüyorum. "Bu daha mı iyi?" diye soruyor sırtttarak.

Kollarını kaldırıyor ve ceket açılarak seksi karnını ortaya çıkarıyor. Kendi kişisel takvimim gibi. Siktir et, diğer on bir ayı, sadece buna ihtiyacım var.

"Emin değilim," diyorum çenemi ovuşturup ona bakarken. "Sanırım ceketsiz daha çok hoşuma gidiyor."

Çıkartıyor ve kenara fırlatıyor. "Nasıl istersen canım."

İri eli benimkinin etrafını sarıyor ve tura devam ediyor, sanki onun seksi gömleksiz gövdesinden başka bir şeyle ilgileniyormuşum gibi bana her yeri gösteriyor.

Hastaneden tanıdığım itfaiyecilerden biri içeri giriyor, gözlerini ovuşturuyor ve yarı uykulu görünüyor. Rylan gömleğini geri giyiyor ve onu Carter olarak tanıtıyor.

"Doktorların zeki olması gerektiğini sanıyordum," diyor bana. Ona tuhaf tuhaf bakıyorum.

"Bu adamı kendine eş olarak seçtin," diyor kıkırdayarak. "O kadar zeki olamazsın."

Önce ona sonra Rylan'a sırtıyorum. "Bu konuda gerçekten söz hakkım yoktu, değil mi?"

Carter gülüyor. "Hiçbirimiz bilmiyoruz, Doktor. Ama kader bizden daha iyi bilir. Her zaman hayal edebileceğimizden daha iyi sonuç verir."

Rylan beni paylaşmaktan hoşlanmıyor gibi görünüyor çünkü sahiplenici kolu tekrar omuzlarıma dolanıyor ve beni odadan dışarı çıkarıyor.

"Hadi çatıda bir içki daha içelim," diyor küçük mutfaktan bir şişe şarap alırken.

Önümüzdeki iki gün izinli olduğum için mutluyum. Rylan da izinli. Patronu iyileşmesi için ona birkaç gün verdi.

Bana taşımam için iki şarap bardağı uzatıyor ve ben de onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum, yol boyunca kışına bakıyorum.

"Bu yıldızlar inanılmaz," diyorum açık havada geniş bir koltuk takımı olan rahat veranda mobilyalarına otururken.

Şarabı açarken gülümseyerek, "Bunları sadece senin için sipariş ettim," diyor.

Bana bir bardak doldurdu, sonra bir tane de kendine.

"Şeref," diyor bardağıma kendi bardağıyla vururken.

"Kadere." Seksi gözlerine bakarken gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bu eğlenceli bir randevu ama yine de bunun doğru olabileceğine dair şüphelerim var. Yani, arkadaş mı? Bu seksi adamla mı? Hadi ama... Ashton Kutcher her an dışarı fırlayıp bana Punk'd diye bağıracaktı gibi hissediyorum.

Rylan büyük bir pazen battaniye getirdi ve ben onun sıcak bedenine biraz daha yaklaşırken battaniyeyi üzerimize örttü. Kolunu omzuma atıyor ve beni kendine daha da yaklaştırıyor. Karşı koymuyorum. Çok iyi hissettiriyor.

Tekrar öpüşmeye başladığımızda şarap kadehlerimizin yarısına bile gelmemiştik. Bu sefer acele etmiyoruz. Çok uzun sürerse etrafta bize bakmaya başlayacak insanlar yok. Burada sadece ikimiz varız. Bütün kasaba uyuyor gibi görünüyor.

Rylan ve ben şarap kadehlerimizi yere koymak için ayrılıyoruz -ikimiz de bunun bizi götüreceği yer için tüm ellerimize ihtiyacımız olacağını biliyoruz- ve sonra tekrar bir araya geliyoruz. Ağzlarımız ateşli bir öpücükle birleşirken ona doğru eğildim. Dudaklarımız birbirine çarparken ve dillerimiz birbirinin üzerinde kayarken gevşek saçlarım onun yüzüne dökülüyor. Sarı telleri kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve sonra elini vücudumdan aşağıya kaydırıyor -omzumun üzerinden, kaburgalarım

boyunca ve sonra göğsüme kadar, sıkıca kavırıyor.

Gücünü hissettiğimde ağzına doğru inliyorum. Meme uçlarım çoktan sertleşti. Ağrıyorlar.

Sert olan tek şey onlar değil. Yükselen ereksiyonunun kalçama battığını hissedebiliyorum. Ona bastırmak bana göre değil ama şehirde yeni bir Mila var ve bu adama doyamıyor.

Kucağına tırmanıp iri kalçalarımın ona sarıldığında inliyor. Her iki eli de göğüslerimin üzerinde, onları sıkıyor, masaj yapıyor, kalbim çarpana kadar yoğunluyor. İçim kelekler ve sıcaklıkla doluyor.

Sıcaklık hızla artıyor.

Utangaç olduğumdan daha azgın olana kadar etrafta dolaştıkça artıyor. Kalçalarım ona karşı yuvarlanıyor, yayılmış amımı sert aletine bastırıyor. Bunu bir sonraki seviyeye taşıma ihtiyacı beni ele geçiriyor ve gömleğimi çıkarıp yanıma bırakıyorum. Rylan hemen sütyenimin kopçasına yapışıyor, kopça kurtulana kadar uğraşıyor.

Dantelli kumaşı sıyırıp ergenliğe girdiğimden beri kimsenin görmediği göğüslerimi ortaya çıkarırken her yerim karıncalanıyor.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor kendi kendine, kızgın mavi gözleriyle onlara bakarken. Yüzündeki ifade saf şehvet ve buna sebep olmak beni çok ıslatıyor.

Büyük avuçlarıyla göğüslerimi kavıyor ve sonra her seferinde bir meme ucunu ağzına alıyor, ben arzuyla nefes nefese kalıp onu daha fazlası için kendime çekerken onları emiyor, yalıyor ve kemiriyor.

Elleri kaburgalarımın aşağı kayarken, "Sen yaratılmış en güzel şeysin," diyor. Her nefes alışımında inip kalkan çıplak göğüslerime bakıyor. Parmak uçlarının kot pantolonumun bel bandına battığını hissettiğimde amım sıkılıyor.

Daha önce hiç bu kadar ıslanmamıştım. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

İçimde bir düğmeyi çevirdi. Şu anda istediği her şeyi yaparım.

Herhangi bir şey.

Beceriksiz parmaklarım gömleğini çekmeye başlıyor ve bana yardım etmek için öne doğru eğiliyor. Neredeyse kafasından çekip çıkarıyorum ve sonra parmak uçlarımı sert gövdesinden aşağı sürüklüyorum, güzelliğine hayret ediyorum.

Eğilip mükemmel meme ucunu yaladığımda sırtıyor. Biri sonra diğeri, ben amımı onun sikine sürttükçe.

"Uzan," diyor kalçalarımın tutup beni üzerinden kaldırırken. "Aramızda hiçbir şey yokken bu çok daha iyi hissettirecek."

Kendimi soğuk minderlerin üzerine bırakıyorum ve gece gökyüzündeki parlak yıldızlara bir göz attığımda sertçe yutkunuyorum. Rylan kendini

Bacaklarımla ilgileniyor ve sonra kemerimle uğraşmaya başlıyor, kemerimi hızla çözüyor ve sonra kotumun düğmesi ve fermuarıyla uğraşiyor.

Nefes almaya fırsat bulamadan kot pantolonum bacaklarımdan aşağı kayıyor.

Her şey çok hızlı geliyor. Ama yeterince hızlı olmuyor.

Onu şu an içimde istiyorum. Bu saniye. Buna dayanamıyorum. *İhtiyacım var.*

Onu.

Kot pantolonumu arkasına fırlatıyor ve sonra büyük elleri yumuşak iç uyluklarımla üzerinde, amım ihtiyaçla ağrırken onları birbirinden ayırıyor.

İç çamaşırım ıslak olmalı. Sırılsıklam olmalı.

Rylan aldırıyor gibi görünüyor. Başını eğip tümseğimi öpüyor ve içime elektrik kıvılcımları gönderiyor. İç çamaşırım hâlâ üzerimdeydi. Onun dudakları benimkilerin üzerindeyken nasıl hissedeceğimi hayal bile edemiyorum.

Aşağıya bakıyorum ve başını aşağıda, seksime çok yakın gördüğümde daha hızlı nefes almaya başlıyorum. Bacaklarım havada ve iç çamaşırımı yana sıyırıp beni koklarken kaslı sırtı bükülüyor.

"Lanet olsun," diye inliyor kokumu içine çekerken. "Eşimin balının tadına bakmalıyım."

Sıcak dili amıma dokunuyor ve neredeyse o anda benimle evlenmesini isteyeceğim. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. İnanılmazdı.

Bana uzun yavaş yalamalar veriyor ve sonra hızlandırıyor. Klitorisimi emmeye başladığında "*Oh,*" diye inliyorum. Saçlarını tutuyorum ve kalçalarımı ağzına karşı sallarken cennet gibi dudaklarını yerinde tutuyorum. "*Evet!*" Haykırıyorum. "*Siktir, evet!*"

Ben nefesimi kontrol etmeye çalışırken, o zonklayan klitorisimle oynamaya, benimle alay etmeye devam ediyor. İki parmağını içime soktuğunda, unut gitsin. Ben bittim.

Boşalacağım. Çok hızlı ilerliyor. Durdurmamın imkanı yok.

Saçlarını sıkıyorum -neredeyse köklerinden koparacaktım- orgazm beni içine çekerken bırakıyorum.

Eğer tüm kasaba önceden uyuyorsa, artık uyumuyor. Az önce attığım çığlıkla hepsini uyandırdım.

Rylan doğrulup gözlerinde sahiplenici bir parıltıyla bana bakarken bacaklarım titriyor.

"Kukun *muhteşem*," diyor elini sularıyla ıslanmış sakalına silmeden önce. "Bunu her gün yapmak istiyorum."

Sadece başımı aşağı yukarı sallıyorum. Bununla tartışacak değilim. Az önce yoğun bir orgazm yaşadım -hâlâ içimde dönüyor- ama bir başkasına hayır demeyeceğim. Daha da fazlasını arzuluyorum.

Koltuktan kalkıyor ve kemerine uzanıyor.

"Eşini ne kadar sertleştirdiğini görmek ister misin?" diye soruyor alçak bir hırıltıyla, deriyi büyük tokadan geçirirken.

Fermuarını açarken gözlerimi kırpmadan pantolonunun içine bastıran kalın aletten ayıramıyorum. Elleri aniden durdu ve ben bir mırıltı çıkardım.

"Seni duyamıyorum," diye homurdanıyor. "Islak küçük amcığının sikimi ne kadar sertleştirdiğini görmek ister misin?"

"*Evet*." Sesimi tanıyamıyorum bile. Açlıkla dolu. Seks için yanıp tutuşuyor. Onun siki için çaresiz.

Pantolonunu ve iç çamaşırını indirirken sırtarak "Bu daha iyi," diyor. Kot pantolonunu çıkarıp öne doğru gelirken zonklayan büyük sikine bakıyorum.

Vay anasını. Kocaman. Sert karın kaslarına kadar yükselen kalın ve güzel bir shaft. İçime boşalmaya hazır sıcak dölle dolu büyük erkeksi taşakları aşağıda asılı duruyor ve her adımda sallanıyor.

Ağzım açık kalıyor ama ben onun sert damarlı shaftını kavrayıp okşamaya başlamasını izlerken ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Üstteki küçük yarıktan ön sperm dökülüyor ve sonra her vuruşta başından aşağı ve elinin üzerine dökülüyor.

Onun böyle tepki vermesini *sağladığımı* fark ettim. Onu sertleştiriyorum. Her zaman çok büyük olduğunu düşündüğüm kıvrımlı vücudum o sıcak spermin dışarı sızmasını sağlıyor.

Başıma yaklaştığında ağzım sulanıyor. "Tadına bak," diyor elini ağzıma götürürken. Parmakları dölle kaplı. "Eşine yaptıklarının tadına bak."

Kalın bileğini kavriyorum ve parmaklarını emiyorum, tuzlu-tatlı dölünü içerken inliyorum. Boğazımı ısıtıyor ve sonra doğrudan merkezime doğru ısı gönderiyor.

Daha fazlasını istiyorum.

Bu sefer bileğini bırakıyorum ve doğrudan kaynağa gidiyorum. Dizlerimin üzerine çöküp sikini tuttuğumda ve ağzıma aldığımında inliyor. Ben

Ne yapacağımdan emin değildim, bu yüzden dilimi başının etrafında döndürdüm ve dökülen spermleri emdim.

Boştaki elimle şişmiş taşaklarını avuçluyorum ve kalın şaftını gidebildiği kadar içeri iterken onlarla nazikçe oynuyorum. Sadece gözlerim sulandığında ve öğürmeye başladığımda bastırmayı bırakıyorum.

Elini saçlarımın arasına sokarken, "Sen mükemmelsin," diyor. Saçımı geri çekip başımı eğiyor, böylece dudaklarımın etli aletinde aşağı yukarı kayışını izleyebiliyor.

Ağzımın içine boşaldığını hissetmek istiyorum. Onun yükünün sıcaklığını boğazımdan aşağı kayarken hissetmek istiyorum, böylece onun bir parçasını sonsuza dek içimde tutabilirim.

Ama benim için başka planları varmış gibi hissediyorum ve taşaklarının içindeki o büyük yük.

Vücudu geriliyor ve boşalmaya yakın olduğunu anlayabiliyorum. Ama benim yaptığım gibi bırakmak yerine, sikini ağzımdan çıkarıyor ve geri almaya çalıştığımda ellerimi nazikçe itiyor.

"Bu sefer değil," diye fısıldıyor önümde diz çökerken. Çenemi eline alıyor ve ıslak ağzımı uzun ve sert bir şekilde öpüyor. İkimiz de diğerinin ağzında kendimizin tadını alabiliyoruz. Bu şehvetli, güzel ve çok erotik.

"İçine boşalacağım," diye söz veriyor, "ama ağzının içinde olmayacak. Bu sefer olmayacak."

Beni kanepeye geri götürüyor ve sonra bacaklarımı tekrar açıyor.

"Çıplak sikimi aına sokuyorum," diyor bana ilkel bir sesle sesinde bir keskinlik vardı. "Seni çiğ ve korumasız alıyorum. Bu doğru, Mila. Döllerimin her damlasını o küçük aına boşaltacağım ve olgun rahmine doğru fırlatacağım. Gece bitmeden doğurmuş olacaksın. İstedğin bu mu?"

Titreyen bacaklarımın arasına tırmanan güzel adama bakıyorum ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rylan

SERT SIKIMIN BAŞINI ONA DOĞRU SÜRÜKLERKEN AĞZIM SULANIYOR.
ıslak küçük yarık. Pembe kıvrımları benim için ayrılırken, kıvrımlarında sıcak bir döl izi bırakıyorum.

O kadar dar ki. İki parmağımı deliğine zar zor sokabildim, bu yüzden büyük horozumu içeri kaydırduğımda nasıl olacağını hissetmek beni beklentiyle çıldırtıyor.

"*Bekle,*" diyor nefes nefese.

Sikimi yukarı çekerken kalbim duracak gibi oluyor. Bütün gece döl sızdırdım ve ben ona bakarken sabit bir ritimle leğen kemiğine damlamaya devam ediyor.

Tereddüt etmesini istemiyorum. Bana korunmamı söylemesini istemiyorum. Ona olan ihtiyacım o kadar fazla ki, o istese bile durabilecek miyim bilmiyorum.

"Ben sadece..." diyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. *Bana durmamı söyleme. Bunu kaldıramam.*

Ayım içimden bana hırlıyor.

Yap

şunu.

Şimdi

"Ben sadece..." diye tekrarlıyor, uzatıyor, beni beklettiği her saniye öldürüyor. "Ben... bakireyim."

"Bakire mi?"

Nabzım hızlanmaya başladı. Sikim daha da sert zonkluyor.

Öyle olmama ihtimaline karşı sormak istemedim. Onu başka bir erkekle düşünmek istemedim. Başka bir adam eşime sahip çıksaydı ne yapardım emin değilim. Sadece bunu düşününce bile gözlerimin önünde kırmızı bir öfke parlıyor.

"Bakire misin?" Nefes nefese bir ses tonuyla soruyorum. Gözlerini kapatıyor ve o an anlıyorum. *Utaniyor*. Düşünsene. Neredeyse gülecektim.

"Mila," diyorum usulca, eğilip sevgi dolu kollarımı ona sararken. "Bu iyi bir şey."

"Sadece, yirmi yedi yaşındayım," diyor gözleri hâlâ kapalı. Bileğini tutuyorum ve elini çekiyorum. "Bu kadar uzun süre beklemek normal değil."

Birbirimizin bakışlarını tutarken ona "Eşler için normal," diyorum. "Ben de bakireyim."

Şaşırmış görünüyor. "Sen mi?"

Başımı salladım. "Eşim dışında kimseyi istemedim. Hiç doğru gelmedi. Yanlış numara ayakkabı denemek gibi olacağını biliyordum. Bunu istemedim. Ta ki seninle tanışana kadar. Seninle her şey yolunda. Beklediğimiz şey buydu, Mila. *Bu* tam uyuyor. Tam uyduk."

Eğilip beni dudaklarımdan öpüyor ve kollarım ona daha sıkı sarılıyor. Ondan başka kimseyi istemedim ve asla istemeyeceğim. O benim için her şey. İhtiyacım olan ve istediğim her şey o. O benim kader eşim.

"Bakalım nasıl uyum sağlayacağız," diye fısıldıyor dudaklarıma, sonunda ağızlarımız birbirinden ayrıldığında.

Tekrar uzanıyorum ve kalın sikimi tutuyorum. Ağzı ardına kadar açılıyor ve sikimin başını onun küçük, dar deliğine bastırırken dilimi içine sokuyorum.

O bir bakire. Bana söylememiş olsa bile bunu bilirdim. Başka bir şey için çok dar.

Şişmiş kafamı içeri ittiğimde "Oh fuck," diye inliyor. Açıklığı o kadar sıkı ki beni irkiliyor.

"İşte bu yüzden bu küçük tatlı amcığı benim için sakladın," diye homurdanıyorum, çünkü onun ılık suyunun zonklayan şaftımdan aşağı fışkırdığını hissediyorum. "Bu an için. Çok güzel daralmışsın Mila. Bununla zar zor başa çıkabiliyorum."

Ben kirazına doğru kayarken, sırtı minderlere doğru yaylanıyor. Yapmak için doğduğum şeyi yapma zamanı. Arkadaşımın amına sahip çıkma zamanı.

Vahşi bir hırıltıyla, içinden itiyorum ve sonuna kadar içeri kayıyorum.

Mila'nın tırnakları kollarıma batıyor ve yüksek sesle çığlık atıyor, ama ben sadece sikimi tutuyorum

Onun derinliklerine, bedenime alışmasına izin veriyorum. Bu berbat bir şey, ama onu alıştırmak biraz acıyla birlikte gelecek. Şimdi acıtacak, ama yakında, bu tatlı amcığa istediğim zaman binebileceğim ve o zevkten başka bir şey hissetmeyecek.

Sıkı amının ipeksi duvarları etrafımda kenetlenirken kızım sertçe inliyor. Sıcaklık gerçek dışı. O kadar iyi hissediyor ki.

Gözlerimi memelerine dikiyorum ve mükemmel pembe meme uçlarının ne kadar sert olduğunu görünce sikim zonkluyor. Başımı tutuyor, ben eğilip birini emerken parmaklarını saçlarıma batırıyor. Elimle diğer büyük memesini tutuyorum ve kalçalarımı sallamaya başlarken sıkıyorum, onu biraz daha gevşetiyorum.

Amcığı sikimi kavradığı çılgınca kavrayışın bir kısmını serbest bırakmaya başlıyor ve kalçalarımı biraz daha geriye sallamaya başlıyorum, ona boyutumaya alışmasına yardımcı olan mini itişler veriyorum.

Gözlerini sıkıca kapatıp başını başka yöne çeviriyor. İnce boynunda hedefim olan noktayı görüyorum ve ayım canlanıyor. Etrafta volta atmaya başlıyor, hırılıyor ve dişlerimi etine geçirmem için beni teşvik ediyor.

Onu bizim yap.

Yap hadi.

Onu işaretlerle.

Bu bizim hakkımız.

Mila sertçe inliyor ve alt dudağını ısıırıyor, ben sikimi daha da dışarı çekip sonra tekrar onun sıkı, sıcak amına sokuyorum.

Şimdi olmaz, ayıma söyledim. Bugün olmayacak.

Öfkeyle kükrüyor.

Yap hadi!

İşaretlerle onu!

Onu görmezden geliyorum ve sikimi kavrayan sıkı duvarlarının ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanıyorum. Kalçalarım şimdi biraz daha serbest hareket edebiliyor ve ona tam derin itişler vermeye başlıyorum. Hâlâ bakire gibi sıkı, ama şimdi sikimi biraz daha kolay alıyor.

Ayımın içindeki tedirginliğin arttığını hissedebiliyorum. Boynunda işaretimiz olmadan geçen her saniye, hayal kırıklığı taşana kadar artıyor.

İleri atılmaya çalışır ve neredeyse kayarak geçer.

"Hayır!" Bedenimi sıkarken homurdanıyorum, umutsuzca onu geri tutmaya çalışıyorum.

Tam sınırdadır, kızgın bir canavar gibi hırlıyor. İlkel dürtüleri var. Vahşi bir ihtiyaç.

Onu zapt etmek için her şeyimi harcıyorum ve o zaman bile kaymaya başlıyor.

Kaslarım şişiyor. Kollarımın, göğsümün ve omuzlarımın derisi acı verecek kadar geriliyor. Onun yakınımda olduğunu hissedebiliyorum, ben ona karşı koyarken şehvetle onu izliyor. Onun üzerinde iz bırakmak istiyor ve bunu yapmam için bana güvenmiyor.

"*Siktir*," diye homurdanıyorum köpek dişlerimin uzayıp üst dudağıma baskı yaptığını hissederken. Ona tam bir ucube gibi görünüyor olmalıyım. Beni terk edecek. Olduğum canavardan dehşete düşecek.

Mila beni izlerken nefesi kesiliyor ve inliyor. Kalçalarını sallarken yeşil gözleri şehvet ve tahrikle dolu, her hamlede sikimle buluşuyor.

Uzanıp eliyle yanağıma dokunuyor ve içindeki vahşi boz ayıyı yatıştırıyor. "Eşim," diye fısıldıyor ben onu daha sert sikerken. "Ben sadece seninim. Sana aitim."

Sözleri şimdilik ayımı yatıştırmışa benziyor çünkü ait olduğu yere, içeriye doğru süzülüyor.

Vücudum tekrar normal boyutuna küçülüyor ve dişlerim normale dönüyor. Hâlâ huşu içinde beni izliyor, her saniyesine bayılıyor. Biz gerçekten birlikte olmak için yaratılmışız.

Onu kilit altına almalıyım. Sonsuza kadar bana bağlı kalmasını istiyorum. Bu kızın gitmesine nasıl izin verebilirim? Bu amcığın gitmesine nasıl izin verebilirim?

Yapamam.

Onu doğurma ihtiyacı vücudumdaki her hücreyi dolduruyor, ta ki tek düşünebildiğim bu olana kadar. Saplantı büyüyor. Onun rahmine sahip olma arzusu dayanılmaz.

Onu sert hızlı vuruşlarla becermeye başladım, sikimi sahip olduğum her şeyle onun dar küçük amına çarpıyorum. İnliyor ve daha fazlası için bana yalvarıyor. Bu kızın da en az benim kadar ihtiyacı var.

Karnına bakıyorum ve içinde çocuğum büyürken şiştiğini hayal ediyorum. Bu beni tahrik ediyor. Beni vahşi bir barbar gibi çılgına çeviriyor.

Aletimi pompaladıkça pompalıyor, ikimiz de boşalmanın eşiğine gelene kadar çılgık atıyor. Orgazm geldiğinde, öfkeli ve dumanlı. İlkel bir öfkeyle bedenimi parçalıyor, beni vahşi bir kükremeye haykırmaya zorluyor.

Mila aynı anda boşalıyor, vücutlarımız zaten uyum içinde. Sıcaklık onu tüketirken her yeri titriyor.

Kollarımı ona doluyorum, sonuna kadar sokup bırakırken onu sıkıca kavıyorum. Sıcak d llerim büyük aletimden dışarı fırlıyor ve doğrudan onun olgun rahmine gidiyor. Tam ait olduğu yere gidiyor. Onu sonsuza dek benim yapacağım yere.

En kötüsü sona erdiğinde onu döndürüp göğsüme yatırıyorum. Çatıda sonbahar havası serin, ama hareket etme şeklimizle bu hoş bir serinlik. Terli tenimizde iyi hissettiriyor.

Yanağını göğsüme bırakıyor ve ben elimi ipeksi sarı saçlarında tekrar tekrar gezdirirken çarpan kalbimi dinliyor.

Bu kız artık benim. Onun amcığına ve rahmine sahip  ıktım. Boynunda izim olmasa bile, o benim.

Boştaki elimle battaniyeyi tutup titreyen bedeninin üzerine çekiyorum. Onun da bir insan olduğunu ve soğuğa karşı benim kadar bağışıklığı olmadığını unutmamalıyım.

Ayım içimde homurdanıyor, somurtuyor ve onu işaretlemediğim için kızgın. Daha az umursayamazdım. Bırak kızsın. Onun bencil ihtiyaçları için bu anı mahvetmeyeceğim. Mila önce gelir.

Her zaman.

Ondan önce, benden önce, dünyadan önce, her şeyden önce.

Eşim benim için her zaman bir numaradır.

Bunu bilmesini sağlamak için onu biraz daha sıkıyorum.

Ona gösterecek bir ömrüm olduğunu fark ettiğimde yüzümde mutlu bir gülümseme beliriyor. Ve bu şimdi başlıyor.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Mila

SABAH RYLAN'IN YATTIĞI TARAF BOŞTU. HEMEN OTURUYORUM.
ve çarşaf lar çıplak göğsümden düşüyor.

Dün gece inanılmazdı. Her saniyesi.

Artık eş trenine tamamen bindim. Bu doğru olmalı. Ya öyle ya da aşk tanrısı alnımın tam ortasına bir ok sapladı. Hangisinin daha inandırıcı olduğunu hala tartışıyorum.

"Rylan?"

Cevap yok.

Çabucak giyinip pencerelere doğru yürüdüm. Evi muhteşem. Dağların arasında, ağaçların ve uzaktaki gölün muhteşem manzarasına sahip. Dün gece geldiğimizde bunların hiçbirini görmemiştim. Güneş doğmaya başlamıştı ama ben fark edemeyecek kadar ona odaklanmışım. Gözlerim sert kaslardan ve onun muhteşem yüzünden başka bir şey görmüyordu, mavi-gri gözleri ihtiyaç ve istekle dolup taşarak bana bakıyordu. Ona bakmak varken neden dağlara bakayım ki?

"Vay canına," diye fısıldıyorum komodinin üzerindeki saate baktığımda. Öğleden sonra saat neredeyse iki.

Hemen bir hayal kırıklığı dalgasına kapıldım. *Günün çoğunu uyuyarak geçirdik.*

Rylan burada olsaydı bana endişelenmememi, sonsuza kadar birlikte olacağımızı söylerdi. Onu bulmak için aşağı inerken gülümsüyorum.

Mutfak boş ve ev ürkütücü bir sessizlik içinde.

"Rylan?" Odadan odaya bakarken sesleniyorum.

Arka avlu kapısına doğru ilerliyorum ve bahçesinde duran yetişkin bir boz ayıyı gördüğümde nefesim kesiliyor. *Devasa* bir şey. Devasa çenesine tüm benliğimi sığdırabilirmiş gibi görünüyor ve bana öyle bir yoğunlukla bakıyor ki vücudum titriyor.

Bana neredeyse şunu hatırlatıyor.

Bunun Rylan'ın ayısı olduğunu fark ettiğimde nefesim kesiliyor. Aynı yanan mavi-gri gözlere ve yayılan güce sahip.

Beni yakından izlerken, ona gitmek için yoğun bir istek duyuyorum. Sertçe yutkunuyorum ve sonra kapıyı açıyorum, tüm bu süre boyunca usulca küfrediyorum. "Oh fuck, oh fuck, oh fuck, oh fuck," diye tekrar tekrar fısıldıyorum kapıyı kaydırarak açarken.

Ben çekirgelerden korkan bir çocuktum. Göllerde yüzmekten nefret ederdim çünkü bir balığın bacağıma sürtüneceği düşüncesi beni gerçekten korkuturdu. Ve kuşlar... Tanrım, kuşlardan bahsettirme bana!

Bu büyük bir adım. Bir boz ayıya yaklaşıyorum. İsteyerek. Ama şaşırtıcı bir şekilde, hiç korkum yok.

Ellerim terlemiyor ve bacaklarım titremiyor. Kendimi güvende hissediyorum.

Güvenli. Sanki bu ayı bana zarar vermektense ölmeyi tercih edecekmiş gibi.

Etrafında beni sıcak bir battaniye gibi saran koruyucu bir hava var. Beni ona doğru çekiyor. Beni vücudunun güvenliğine çekiyor.

"Merhaba," diyorum alçak bir sesle ona yaklaşıırken. Başını eğiyor, beni dikkatle izliyor, yavaşça nefes alıyor. Yüksek sesle. O saf alfa gücü. İnanılmaz biri.

"Senin hakkında çok şey duydum," diye fısıldıyorum. Öne doğru bir adım atıyor ve ben donup kalıyorum. "Kahretsin."

Tamam, şimdi biraz korkuyorum. Tamam, çok korkuyorum.

Buraya gelirken ne düşünüyordum ki!?! Bu lanet olası bir boz ayı!

Ve bana doğru yürüyor.

Attığı her gürültülü adımda kalbim göğsüme çarpıyor.

O geldiğinde gözlerimi kapatıyorum. Ellerim yanımda yumruk şeklinde sıkılı. Sırtım dimdik.

Başını kaldırdığında sıcak nefesini bedenimde hissediyorum. Her yerimi kokluyor. "Oh kahretsin," diye fısıldıyorum. Demek böyle öleceğim.

Avucumun içinde soğuk ve ıslak bir burun hissettiğimde sıçıyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Başını bir köpek gibi elime sokuyor ve onun seilmek istediğini anlıyorum.

Parmaklarımı kalın, yumuşak kürküne sokarken yutkunarak "Tamam," diyorum. Ben kulaklarının arkasını kaşırken memnuniyetle guruldamaya başlıyor. Aslında sevimli sayılır. İri ama sevimli.

Saniyeler geçtikçe korku kayboluyor. O sadece sert bir dış görünüşü olan büyük, yumuşak bir oyuncak ayı. Rylan gibi.

"Görünüşe göre biz arkadaşız," diyorum başını karnıma sokarken. Beni bir saniyeliğine ayağa kaldırdığında gülüyorum. "Bu o kadar da kötü bir şey değil, değil mi? Pek çok kızın kendisine göz kulak olacak bir boz ayısı olmaz."

Geriye doğru sarsılıyor ve benden uzaklaşırken yüzü acı dolu bir kükremeye buruşuyor.

"Ne oldu?" Elim ağızma giderken soruyorum.

Titriyor, kükrüyor ve göremediğim bir şeyle savaşıyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Zaten koruyucuma karşı korumacıyım.

"İyi misin?"

İri bedeni titremeye ve sarsılmaya başlar ve sonra kendi içine doğru büzülür. Gürültülü bir yırtılmayla Rylan içinden patlar.

Ağır ağır nefes alıyor ve kara gözleriyle bana bakıyor. Oh, ve tamamen çıplak. Ne şanslıyım!

"Özür dilerim," diyor cızırtılı bir sesle. "Ne için?"

Yanına gidip elini tutuyorum. Teni sıcaktan yanıyor.

"Dışarı çıkmasına izin vermemeliydim," diyor utanç dolu gözlerle. "Ama bu sabah çok saldırgandı. Çöpü atmaya geldiğimde benden kaçtı."

"Hiç de saldırgan değildi," diyorum ona, ayımı savunmaya başlamıştım bile. "Bana karşı değil."

Derin bir nefes alır ve yerde parçalanmış kıyafetlerinin olduğu yere doğru yürür. Onları giymeye başlıyor ama lime lime olmuş kıyafetleriyle çok gülünç görünüyor. O böyle üzgünken kıkırdamak iyi bir fikir değil ama elimde değil.

Bana bakıyor ve sonra o da gülüyor.

"Buna alışman gerekecek," diyor kollarını kaldırırken. Gömleği parça parça aŗađıya sarkıyor.

"Sanırım buna alışabilirim," diyorum parçalanmış kumaşın üzerinden karın kaslarına bakarken.

Başını sallar ve güler. "Bunu çok yapar mı?" Ben soruyorum. "Ne?"

"Senden kaçmak mı?"

Eskiden gömleğinin bir parçası olan diğer parçaları toplarken i  geçiriyor. "Hayır. Buna sen sebep oldun."

"Ben mi?"

"Seni henüz iŗaretlemediđim için kızgın."

Boynum her zamankinden daha fazla karıncalanmaya baŗlıyor ve elim o noktaya gidiyor. Dün gece kendimi Rylan'a teslim ettim ama daha fazlasını vermeliyim. Her Őeyime sahip olmasını istiyorum. Her Şeyimi almasını istiyorum. Her par amı.

arzular. Her santimime ihtiya ı

var. "Ben hazırım."

Gözleri büyüyor ama diğer tüm organları tamamen hareketsiz. "Ben seninim."

Bir elini siyah saçlarında gezdiriyor ve nefesini içine çekiyor. "Emin misin?"

G mleğimi tutup çıkartıyorum. S tyen giymediğim için gömleğimi arkama atarken ateŗli gözleri çıplak göğüslerime kayıyor.

"Senin olmak istiyorum, Rylan. Her yönden."

 ne çıkıp beni güçlü kollarının arasına aldığında nefes nefese kalıyorum. Parçalanmış gömleğini yırtıp çıkarırken çoktan ıslanmıştım.  zerinden kolayca d ŗ yor ve ben ellerimi sıcak teninde gezdirirken o beni derin derin öpüyor.

Beni daha yakına çekerken karnıma bastıran sikinin ne kadar sert olduğunu hissettiğimde ağzına doğru inliyorum.

Birkaç saniyeliğine ayrılıyor, sadece lanet olası kıyafetlerimizin geri kalanını çıkaracak kadar uzun. Sonra dudaklarımız ait oldukları yerde tekrar birleŗiyor.

Onun büyük sert aletini tekrar içime alma beklentisi her yerimi kıpır kıpır yapıyor. Çok ıslağım. Onun için çok hazırım.

Bu sahiplenici vahŗi tarafından sertçe becerilmek istiyorum. Şimdi istiyorum.

Hayatımın yirmi yedi yılı boyunca bakireydim, ama Rylan'la geçirdiğim bir gece beni yarağa a  k  k bir canavara dönüştürdü.

Uzanıyorum ve kalın şaftını okşamaya başlıyorum. Yapışkan pre-cum her yere sızıyor ve diğer elim onu mastürbasyon yaparken onu tatmak için ıslak bir parmağımı dudaklarıma getiriyorum. "Mmmmm," diye inliyorum dölünün tadı ağzımı doldururken.

"Beni öldürüyorsun Mila," diyor beni izlerken kısık bir hırıltıyla. "Daha fazla bekleyemeyeceğim."

Aşağı uzanıyor ve beni kalçalarımın arkasından tutup kaldırıyor. Beni yukarı kaldırıp bacaklarımı ayırırken kollarımı kaslı boynuna doluyorum.

Dışarısı serin ama Rylan'ın vücudu beni sıcak tutuyor. Kanımı kaynatıyor. Göbeğimden, el ve ayak parmaklarıma, amıma kadar içimi sıcaklıkla dolduruyor. Beni taş gibi sert sikinin üzerine indirirken yanıyorum.

Aşağı uzanıyorum, şaftını tutuyorum ve sırlıklam ıslak deliğime yönlendiriyorum. Beni tamamen aşağı indirirken ikimiz de yüksek sesle inliyoruz.

Zonklayan kalınlığının beni doldurduğunu hissettiğimde "*Kahretsin*," diye nefes alıyorum. Çok gerildim. O kadar *doluyum* ki.

Beni tekrar yukarı kaldırıp sonra tekrar aşağı indirirken sularım her tarafına sızıyor. Amımla mastürbasyon yapmaya başladı. Güçlü elleri beni yukarı aşağı zıplatıyor, beni daha sert ve daha sert sikerken içimden çılgınlıklar çıkarıyor.

Tırnaklarım omuzlarına batıyor ama aldırıyor gibi görünüyor. Sikini derinlere sokarken yüzünde zevkten başka bir şey okunmuyor.

Vücudu dün gece olduğu gibi yine şişmeye başladı. Bu beni daha da tahrik ediyor.

Gözleri ıslık ıslık parlıyor, kolları iki katına çıkıyor, omuzları büyüyor ve dişleri uzuyor; aleti içimde daha da kalınlaşıp inlemelerim daha da yükseliyor.

Gözlerim dudaklarına bastıran dişlerine kilitlendi. Bir *canavara* benziyor. Bir *hayvana* benziyor. Bu beni çok tahrik ediyor. Bir orgazm ilerliyor, patlamak üzereyken içimi parçalıyor.

"İşaretle beni," diye inliyorum.

Gözleri her zamankinden daha karanlık bakıyor. "*Yap şunu*," diye yalvarıyorum. "Bunu hissetmem gerek!"

Daha sert darbelerle itmeye başlıyor, keskin dişlerini boynumda gezdirirken sikini içime sokuyor.

Bunu yapmak için yeterli. *Çok sert* boşalıyorum.

Mutluluk içinde çılgılık atarken vücudum titriyor. Beni orgazm boyunca

beceriyor ve başım geriye uçarak boynumu açıkta bırakıyor.

Buna karşı koyamıyor. Keskin dişler boynumdaki karıncalanan ete batıyor ve orgazmın acısı ve yoğunluğu birbirine karışırken haykırıyorum. Bu tatlı bir acı. Çok iyi hissettiriyor.

Dişlerini çekip işaretli noktayı öptüğünde tekrar çığlık atıyorum. Acı hızla kayboluyor ve yerini vücudumdan akıp giden, ilerlediği her santimde yoğunluğu artan parlayan bir ısıya bırakıyor.

Rylan'ın kolları etrafımda sıkılaşıyor ve zonklayan sikini sertçe içeri itiyor, sıcak dölünü amıma boşaltırken homurdanıyor.

Bunun artık benim hayatım olduğuna inanamıyorum. *Bunu* Rylan gibi ateşli ve harika bir adamla yapabileceğime inanamıyorum.

Orgazmı sona erdiğinde beni aşağı indiriyor ve ben de soğuk çimenlerin üzerinde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Önümde diz çökerken ağır ağır nefes alıyor.

"Artık benimsin," diyor gözlerinde bölgeci bir bakışla. "Ben her zaman senin oldum," diyorum ona. "Olmadığım zamanlarda bile."

Öne çıkıyor ve beni öyle sert öpüyor ki ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Evlen benimle," diye yalvarıyor.

Dudaklarım kıvrılıp sırtıyor. "Sorman yeterince uzun sürdü."

ONUNCU BÖLÜM

Rylan

"ŞANSLI BİR ADAM SIN," DIYOR BLAKE ODANIN ÖBÜR UCUNDAKİ benim muhteşem dostum. "O çok güzel bir kadın. İçi de dışı da."

Bunu bir hafta önce Blake'ten bile duysaydım, hem beni hem de ayımı çıldırtırdı. Mila'nın boynuna izimizi bıraktığımızdan beri, bu ikimizi de sakinleştirdi. *Birazcık*. Konu eşimiz olduğunda ikimiz de saplantılıyız. Ve hep öyle olacağız.

"Onu bulduğuna sevindim," diyor Blake.

Sesindeki acıyı duyabiliyorum. Beşimiz arasında en yaşlısı o ve zavallı adam hâlâ kendisi için doğmuş kızı bulamadı.

"Gelecektir," diyorum elimi omzuna atarken. "Bir saniye içinde odaya girebilir."

Umut dolu gözleri kapıya yönelir ama tabii ki kadın içeri girmez. İtfaiye istasyonunun kapısı kapalı kalıyor ve gözlerindeki o özlem dolu, yorgun bakış geri dönüyor.

Kalbim o adam için kırılıyor. Beşimiz arasında en iyisi o ve şimdiye kadar ona sahip olmayı hak ediyordu. Hatta uzun zaman önce sahip olmayı hak ediyordu.

"Gelecektir," diye tekrarlıyorum.

Tıkanmaya başlıyor ve sonra elimi silkiyor. "Peki, kaç çocuk istiyorsun? Ethan on istediğini söyleyip duruyordu. On! Yapabilir misin?"

Buna inanabiliyor musun?"

En az on tane istiyorum. Bunu ona söylemiyorum çünkü bu, şu anda annesiz kalbine saplanmış olan bıçağı döndürmek gibi olurdu. Ama bu kızın canına okumak istiyorum. Yorgun rahmi beyaz bayrak sallayana kadar onu bebeklerle doldurmak istiyorum. Ondan sonra bile, araya bir tane daha sıkıştırabilirim.

"Emin değilim," diyorum onun yerine. "Göreceğiz."

Ve Blake de bir gün görecektir. Sonunda onu bulduğunda anlayacak ki o bile on çocukla yetinmek istemeyecek. Eşimizi bulduktan sonra üreme ihtiyacı biz ayı şekil değiştirenlerde çok güçlüdür.

Gruba geri dönüyoruz ve ben yeni çatıya bakıyorum. Bu sefer çelik tercih ettik. Çeliğin camdan çok daha akıllıca olacağını düşündük, özellikle de dışarıda hala hepimizin ölmesini isteyen bir kızıl ejderha varken.

Kırmızı ejderha - Kirk kardeşlerin sonuncusu ve en büyüğü - saldırdığında eski cam tavanı parçalayan ejderhaydı. Bu sefer bize saldırmasını bu kadar kolaylaştırmak istemedik.

"Kertenkeleden haber var mı?" Kısık bir sesle sordum.

Blake kimden bahsettiğimi çok iyi biliyor. Başını sallıyor. "Hayır. Şerif Austin ve yardımcısı Damon'ı gözleri dışarıda yakaladım ama bir şey yok."

"Güzel," diyorum başımı sallayarak. "Muhtemelen onu temelli korkuttuk. Geri gelmeyecektir."

Blake'in çenesini sıkmasından aynı fikirde olmadığını anlayabiliyorum. "Blake, onun iki kardeşini de biz öldürdük."

Ela gözleri benimkileri tutuyor. "Aynen öyle."

"Rylan!" Kimberly koşarak geliyor. Biraz çakırkeyif, bu da beni gülümsetiyor. Blake, herkesin Mila'yı tanıyabilmesi için itfaiye merkezinde küçük bir parti düzenleyecek kadar nazikti. "Onu *seviyorum*!"

"Çok kötü, o benim."

Gülüyor ve içkisini döküyor. "Oops." Ayakkabısıyla siliyor, ayakkabısı içkiyi emmekten çok etrafa yayıyor. "Ona bir yüzük taksan iyi olur yoksa ben takarım. Ateşli bir doktor mu? Vay be. Şu haline bak!"

Kolumu omuzlarına dolayıp onu gruba geri çekerken sırtıyıyorum. Herkes Mila'ya odaklanmış, ona sorular soruyor ve verdiği zekice cevaplar karşısında hayrete düşüyor.

Ben dünyanın en şanslı adamıyım. Hala benim olduğuna inanamıyorum.

Onu tamamen kendime alma ihtiyacı ağır bastığında, onu gruptan çekiyorum. "İzninizle," diyorum hepsi şikayet ederken. "Bir saniyeliğine eşime ihtiyacım var."

Ethan kıkırdar. "Bu gece o ikisini son kez gördük. Lanet olası yeni arkadaşlar."

"Ne oldu?" Mila onu sessiz bir köşeye çekerken soruyor. "İyi miydim? Sence benden hoşlanıyorlar mı?"

"Seni *seviyorlar*," diyorum kollarımı onun kalın ve güzel vücuduna doladığımda. "Ben de öyle."

Bana bakarken seksi yeşil gözleri yumuşuyor. "Öyle mi?"

"Seni çok seviyorum," diyorum, içimde patlayacakmış gibi bir his var.

Yanağını göğsüme yaslıyor ve beni her seferinde etkileyen küçük bir mırıltı sesi çıkarıyor. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor.

İkimiz de parmağındaki nişan yüzüğüne bakıp gülümsüyoruz. Dün onun için almıştım.

Ona şık bir akşam yemeğinde vermeyi planlamıştım ama o kadar heyecanlıydım ki eve gelir gelmez verdim. Bulaşıkları yıkıyordu. Kıvrımlı vücudunun önünde dizlerimin üzerine çöküp karım olması için yalvarmaktan kendimi alamadım. Sonunda oldukça romantik oldu ve hala süslü bir akşam yemeği yedik, bu yüzden oldukça iyi çalıştı.

"Sanırım burayı seveceğim," diyor ayak parmaklarının üzerine basıp çenemin ucunu öperken. Mila geçen hafta benim evime taşındı. Kutularını hâlâ açmadık. Evin her tarafına dağılmış durumdalar. Ne zaman başlamaya çalışsak, uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkin düşene kadar onların üzerinde seks yapıyoruz. Kıvrımlı poposu eşofmanla çok güzel görünüyor. Kendime engel olamıyorum.

"Güzel," diyorum sahiplenici ellerim onun etrafında sıkılaşıırken. "Çünkü gitmene izin yok. Asla."

Gülümsüyor ve sarhoş Kimberly sözümüzü kesene kadar öpüşüyoruz. Mila'nın kolunu tuttu ve onu uzaklaştırdı.

"Bunu balayına sakla," diyor gülerek. "Bu *bizim* Mila'yla tanışma zamanımız. Domuz gibi davranma."

Kalbim sıkışıyor ama gitmesine izin veriyorum. Sadece başımı sallıyorum ve kıkırdayan iki kızın gruba geri dönmesini sırtarak izliyorum.

Hemen geliyorum.

Bu azgın ereksiyon iner inmez.

Mila'yı öpmek bende böyle bir etki yaratıyor.
Kahretsin. Bir süre burada kalabilirim.

EPİLOG

Rylan

Bir yıl sonra...

"RYLAN," DIYE FISILDIYOR MILA, GÖMLEĞİMİ TUTUP BENİ ÇEKERKEN kulağından dudaklarına kadar. "İş arkadaşlarım vajinama bakıyor."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, gülmemeye çalışarak. "Sorun değil. Sadece yardım etmeye çalışıyorlar."

Onun hastanesindeyiz ve ilk çocuğumuzu doğuracak. Çok gerginim ama biliyorum ki eşim tam bir rock yıldızı. Harika gidiyor.

Elimi sıkarken ona "İkınmaya devam et," diye fısıldıyorum. "Elliot yakında çıkacak."

Bir oğlumuz olacak.

O kadar heyecanlıyım ki zar zor nefes alabiliyorum. Mila bana zaten çok şey verdi ve şimdi de bir çocuk veriyor. Umarım birçoğundan biri olur.

Doktor ve hemşireler doğum sırasında ona yardımcı olurken ben de baş ucunda durup duygusal destek sunuyorum.

Zorla ıkınmasının üzerinden çok geçmeden doktorlar bize kıvranarak ağlayan bir erkek bebek veriyorlar.

Ona hayranlıkla bakarken ikimiz de gözyaşı döküyoruz. O muhteşem. Küçük bir mucize.

Yeni ailemizin yerini almasıyla birlikte doktor ve hemşireler sessizce odadan çıkarak bize biraz bağ kurma zamanı verdiler.

"Onun gerçek olduğuna inanamıyorum," diyor Mila parmağını tutarken. "Yani, ona dokunabiliyorum ve nefes aldığını hissedebiliyorum ama kafamda bir şey canlanmıyor. Bu gerçeküstü."

enem titrerken "Bu inanılmaz," diyorum. "*Sen* inanılmazsın Mila. Dünyaya ne getirdiğine bir bak."

Bana bakıyor ve o nefes kesici gülümsemelerinden birini takınıyor. "Bu dünyaya *biz* getirdik."

Terli saçları yüzüne yapışmış, gözleri kızarmış ve kan çanağına dönmüş, yanakları şişmiş ve kabarmış ama bana hiç bu kadar güzel görünmemişti. O gerçekten bir melek.

Ve ben gerçekten gezegendeki en şanslı adamım.

"Anne baba olduğumuza inanamıyorum," diyor küçük adama dönerken. "Merhaba, Elliot. Ben senin annenim ve bu yakışıklı adam da senin baban. Umarım sen de görünüş olarak ona ekmişsindir."

"Oh, lütfen," diyorum gülerek. "Sana benzediği için çok daha şanslı olurdu."

"Neyse ki bu bize bağlı değil, yoksa sonsuza dek anlaşmazlık içinde olurduk."

Gözlerimizi ondan alamıyoruz. Elliot bu yönden kamp ateşi gibi. Ona saatlerce bakabilirsiniz.

Biz de tam olarak bunu yapıyoruz.

Sadece ara sıra Mila'ya bakmak için gözlerimi ondan ayırıyorum.

O harika bir kadın ve hayatımın geri kalanını onunla paylaşacağım için çok mutluyum.

Onun yanında olmak için vücudumdaki her kemiği seve seve yeniden kırabilirim.

şimdi, bir çocuğumuz var (umarım birçoğundan biri) ve geleceğimizin başka neler sakladığını görmek için sabırsızlanıyorum.

Harika olacağını biliyorum çünkü birlikte olacağız.

Sonsuza kadar.

Sadece biz ve küçük mutlu ailemiz.

EPİLOG

Mila

On yıl sonra.

ODAYA GİRDİĞİMDE NEFESİMİN ALTINDA "AMAN TANRIM," DIYE FISILDADIM.

Her gün aynı şey.

Yaz tatilindeyiz ve çocuklarımın dördü de tabletlerini izlerken koltuklara yayılmış durumdalar. Spinning dersimden yeni döndüm ve bu küçük hayvanlar saat on birde hala pijamalarını çıkarmadılar.

Ayağımla yere vururken en sert anne sesimle "*Affedersiniz*," diyorum. Sadece en küçük Valerie dönüp bana bakıyor, o da tek gözüyle.

"Tabletler kapalı!" Bağıriyorum. "Hemen şimdi!"

Yavaşça kapattıklarında, her biri beyin için değerli birkaç saniye daha animasyonlu abur cubur emmeye çalışırken, hepsi inliyor, sızlanıyor ve şikayet ediyor.

"Yaz tatili dışarıda oynamak içindir," diyorum bir tableti diğerinin elinden alırken. Tabletlerini ellerinden aldığım her çocuk çığına dönüyor, sırtlan gibi çığlık atıyor. Bundan biraz zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Tabletleri o korkmuş küçük ellerinden çekip alırken kendimi her şeye gücü yeten bir tanrı gibi hissediyorum.

"Babam tabletlerimize bakabileceğimizi söyledi," diyor Elliot meydan okuyan bir bakışla. Ben de gülüyorum. "Evet, doğru. Baban nerede ki?"

Tam o sırada üst kattaki duşun sesini duyuyorum. Rylan'ın çıplak vücudunu, sert ve derin kas çıkıntıları arasından akan su tanecikleriyle hayal ettiğimde içimde bir sıcaklık oluşmaya başlıyor.

"Yapabileceğimizi söyledi," diyor Valerie, ağabeyini yankılayarak.

"Ben çocukken tabletlerimiz yoktu. Yazın dışarıda oynardık." Tanrım, annem gibi konuşuyorum.

Hepsi gözlerini devirir. "Dışarıda böcekler var," diye sızlanıyor

Declan. "Ve hava çok sıcak," diyor Alyssa asık bir suratla.

"Televizyonda video oyunları oynayabilir miyiz?" Elliot sorar ve herkes bunun harika bir fikir olduğu konusunda hemfikir olur.

"Ekran yok!" Bağırıyorum. "En son ne zaman dışarıda oynadın?"

Declan gururla, "Dün gece çöpü dışarı attım," diyor.

"Bu sayılmaz. Ayılarınızı en son ne zaman dışarı saldınız?" Hepsi inlemeye başladı.

"Birkaç gün oldu," diye mırıldanıyorum düşünürken. *Kahretsin, gerçekten beş gün mü oldu? Oops!*

"Ayım iyi," diye sızlanıyor Alyssa. Yeşil gözlerine daha yakından bakıyorum ve altın rengi bir tonları var.

"Yalancı," diyorum onu kanepeden çekerken. "Dışarı çıkması gerektiğini söyleyebilirim."

Hepsine bakıyorum ve daha fazla altın görüyorum. Onları kanepelerden sürüklerken yüzüm kızarıyor. Çoğu anne banyo yaptırmayı ya da tırnak kesmeyi unuttur... Ben temel bakımı unuttuğumda çocuklarımı canavara dönüştürüyorum.

"Herkes dışarı!" Toparlayabildiğim en sert sesle söylüyorum. "Hemen şimdi!"

Pijamaları çıkarın! Ayılar dışarı!"

Hepsi sevimli küçük zombiler gibi arka kapıya doğru sürünürken inlemeye ve sızlanmaya başlarlar.

Büyük çocuklarım etrafımda ayılara dönüşmeye başlarken Valerie'ye düğmelerinde yardım ediyorum.

"Teşekkürler anneciğim!" diyor kocaman bir gülümsemeyle, o kadar sevimli ki kalbim acıyor. Alnına bir öpücük konduruyorum ve tüm vücudu titremeye başlıyor.

Gürültülü bir yırtılmayla, dört yaşındaki küçük sevimli kızım bulanık, garip bir boz ayı yavrusuna dönüşüyor.

Dördünü arka bahçede dolaşırken gördüğümde gülümsüyorum. Bir çekirge görüyorlar ve hepsi onun peşinden koşmaya çalışıyor, büyük patilerinden kolayca kaçarken birbirlerine çarpıyorlar.

Bu çocuklarla bazen zor oluyor ama her saniyesini seviyorum, sevmediğim zamanlarda bile.

"Hey," diyorum onlara doğru yürürken. "Annene bir öpücük ver."

Hepsi sıraya giriyor ve ben her bir ayının başının üstüne yumuşak, tüylü bir öpücük konduruyorum. "Çok uzak değil Elliot," diyorum en büyük ayıma. Evin içinde baktığım gözlerle beni izliyor.

Çok tatlılar. Bu çocukları bütün gün izleyebilirim.

Ama ben istemiyorum. Hâlâ spinning dersinden kokuyorum ve Rylan çıkmadan önce duşa girmek istiyorum.

Dördü de ormana girene kadar bekliyorum ve sonra eve geri dönüp merdivenleri koşarak çıkıyorum, yol boyunca kıyafetlerimi döküyorum.

Ebeveyn banyomuza girdiğimde, yüzümdeki geniş sırıtış dışında tamamen çıplaktım.

Duşun kapısını çekip açtığımda Rylan'ı ürkütüyorum. Aç gözlerle beni bir aşağı bir yukarı süzerken hemen toparlanıyor. "Kahretsin, iyi görünüyorsun!" diyor yüzünü buruşturarak. "Bana bir iyilik yap. Şu spinning öğretmenine zam yap."

Ilık suyun altına girerken utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Burada bir kişilik daha yeriniz var mı?"

İri ve güçlü elleri kaburgalarımın yukarı kayarken, "Dostum için her zaman yerim var," diye homurdanıyor. Karıncalanan göğüslerimi avuçluyor ve boynumu öpmeye başlıyor.

"Önce ben yıkanana kadar bekle," diyorum gülerek ve ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. *Dene* bakalım. Artık gitmeme izin vermesinin imkanı yok. Aç canavarı baştan çıkardım ve kaçış yok...

Güçlü ellerini kıcıma doğru kaydırırken "Leş gibi kokuyorum," diyorum.

Eğilip göğüslerimi öperken homurdanıyor. "Kokunu seviyorum. Eşim gibi kokuyor. Cennet gibi kokuyor."

Birlikte on bir yıl geçirdik ve ben bu adama hâlâ tapıyorum. Eşim olmasaydı bile ona bu kadar aşık olurdum. Birlikte harikayız ve ailemizi çok seviyorum.

Her zaman mükemmel olmasa da, çocuklarımızın ayılarını dışarı çıkarmadan çok fazla gün geçirmek gibi, kurduğumuz hayatla gurur duyuyorum...

"Ben iyi bir anne miyim?" Ellerini daha da aşağı kaydırırken ona soruyorum.

"Sen en iyisisin Mila," diye fısıldıyor dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirirken. "En iyi anne, en iyi eş, en iyi arkadaş, en iyi her şey."

O beni öperken kendimi daha iyi hissediyorum. Bazen erkeğimin güvencesine ihtiyacım oluyor.

"Seni çok seviyorum," diyor öpücükler arasında. Kaygan bedenlerimiz birbirine bastırıyor ve onun sert ereksiyonunun aramızda zonkladığını hissedebiliyorum.

Sıcak dili benimkine doğru kayarken, uzanıp onu okşamaya başlıyorum. Ağzımın içinde inliyor ve çok geçmeden beni çevirip soğuk fayanslara doğru itiyor.

"*Oh, kahretsin,*" diye inliyorum sert siki kolayca içeri kayarken. Bu adam yüzünden inanılmaz derecede ıslandım. Bunu bana her seferinde yapıyor.

Aramızdaki çekim ve sıcaklık hiç azalmadı. Sadece zamanla arttı.

Çocuklar etraftayken ya onlar uyuyana kadar beklemek zorundayız ki bu da tüm gün beklentiyi artırıyor ya da kızışmış bir çift hayvan gibi çamaşır odasında, garajda veya merdiven altında birkaç dakika gizlice beklemek zorundayız.

Tekrar tekrar içime giriyor ve ben sertçe boşalırken yüzümü yukarı kaldırıp ılık suyun üzerine dökülmesine izin veriyorum.

Hâlâ işi bitmedi. Orgazmım boyunca beni becermeye devam ediyor ve bir başkası oluşana ve birlikte boşalana kadar devam ediyor.

Yere yığılırken zevk ve tatminden başka bir şey hissetmiyorum. Arkama oturuyor ve beni sert, güçlü vücudunun içine çekiyor.

Sıcak su aniden kesilip buz gibi su masum bedenlerimize fişkırana kadar bu şekilde, sersemlemiş ve cennette kalıyoruz.

"*Aaahh!*" diye çığlık atıyoruz ikimiz de ayağa fırlayıp hızla kapatırken.

Şok içinde ona dönüyorum ve Rylan gülmeye başlıyor, bu da benim de gülmeme neden oluyor.

"Yüzün," diyor karnından gülerken.

O da beni taklit ediyor ve ben de daha sert gülmeye başlıyorum, ta ki ikimiz de kontrolsüzce gülmekten iki büküm olana kadar.

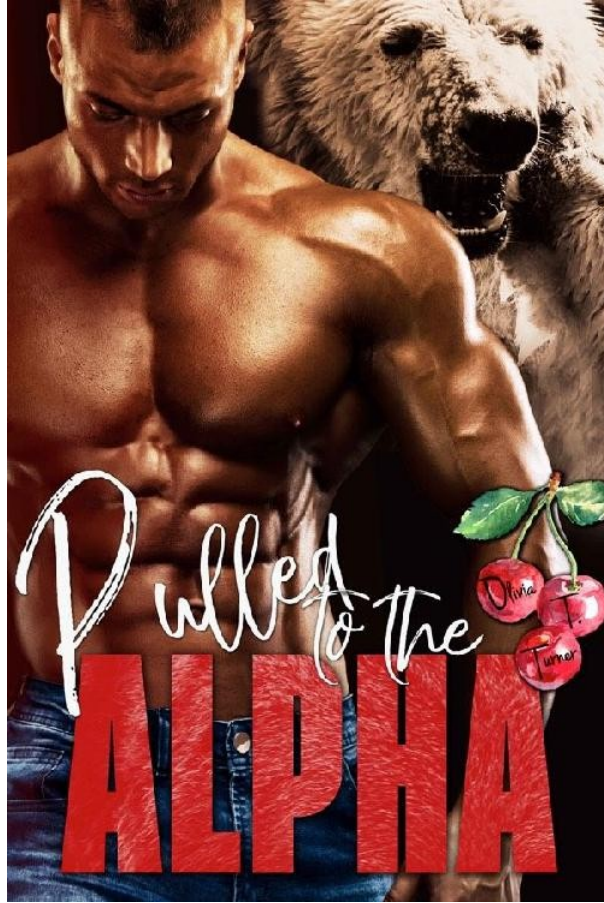
Hayatımız mükemmel olmayabilir ama bize oldukça mükemmel geliyor...

Son!

Blake'in yer aldığı *Alphas in Heat* Serisinin Beşinci Kitabını kaçırmayın!
İtfaiye şefi eşine kavuşan son kişi ve hâlâ uğraşması gereken sinir bozucu
bir ejderha şekil değiştiren var...

Alfa'ya Çekildi

Alphas in Heat Beşinci Kitap
19 Şubat 2020'de Çıkıyor!
Şimdi ön siparişte!

ÇEKİNME. GEL BENİ TAKİP ET...

SEN İSTEMEDİKÇE İSİRMAM.

Olivia T. Turner'ın kitaplarının tam listesine şu adresten ulaşabilirsiniz:

www.OliviaTTurner.com

amazon.com/author/oliviattturner

OTT'A TAKINTILI OLMAK

En son OTT haberleri için e-posta listeme kaydolun ve başka hiçbir yerde bulamayacağınız ücretsiz bir kitap kazanın!

TAKINTILI

Olivia T. Turner tarafından
Posta Listesine Özel!

Ofisimin penceresinden dışarı baktığımda ve onu yan binada gördüğümde, ona sahip olmam gerektiğini biliyorum.

Sırf ona yakın olmak için çalıştığı bütün şirketi satın aldım. Benim ofisimde, benim emrimde çalışacak.

Altta, üstte, *yanlarda-her* alanda birlikte çalışacağız.

Pozisyon.

Bu genç masum kız, çalışanlarımı nasıl çalıştırdığımı öğrenecek.

Sert.

Ve yeni zengin CEO'sunun şimdiden ona *takıntılı* olduğunu.

Bu baskın ve güçlü CEO fazla mesai için yalvarmanıza neden olacak!

Sadece bana mı öyle geliyor yoksa takım elbiseli ve kravatlı ateşli kaslı bir alfadan daha iyi bir şey yok mu!

Tüm kitaplarım sıfır hile ve garantili tatlı bir HEA ile GÜVENLİDİR.

Keyfini çıkarın!

Ücretsiz kopyanızı almak için buraya tıklayın!

AUDIOBOOKS

Tüm sesli kitap koleksiyonuma göz atın!

En sevdiğiniz OTT hikayelerinden her zaman daha fazlasını ekliyorum!

[OTT Sesli Kitaplar](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.